STRATEGIILE PREDESTINATULUI

Generaţia ce trebuia să înfrunte în ţară primul şoc al barbariei asiatice fusese decimată în valorile ei cele mai autentice prin grija cuplului Karol-Wolf, ajutat cu zel de protipendada democraţiei noastre balcanice, interesată sau inconştientă, şi chiar de zelul câtorva rătăciţi prin Mişcare, la fel de inconştienţi sau de interesaţi. Generaţia următoare a crescut sub neînduratorul obroc al partidului potenţiat de Marx şi dirijat de Moscova, valorile ei s'au încovoiat sub vremi sau au vegetat la subsol, cu slabe posibilităţi de desvoltare a "talantului".

Pentru cei de azi s'au întredeschis nişte obloane, pe unde mai filtrează câte ceva, de care cei dotaţi caută să profite. Tinerii umblă avizi după adevăruri ce le-au fost până acum ascunse sau răstălmăcite.

Cei mai mulţi se interesează de Mişcarea Legionară, de care au auzit lucruri contradictorii, mergând dela azurul cerului până la talpa iadului, - dar treaba nu e simplă, căci nu arar se'ntâmplă să cadă'n mreaja otrăvită a unor pretinşi legionari, din tagma celor ce au dus Mişcarea de pe culmile căpităneşti în mlaştina ruşinii şi acum stau la pândă, abuzând besmetic de curăţia şi lipsa de informaţie cinstită şi de experienţă a noilor vlăstare, ca să nu se mai iasă din noroi.

Aşa ne-a fost dat să citim, într'o gazetă tinerească, cum Căpitanul, ne mai ştiind probabil cum să-şi omoare vremea în singurătatea închisorii, se delecta cu lustruiri de pietre, - numai aşa, pentru plăcerea de a putea mâzgăli pe ele numele de Sima: ce vreţi, capriciu de licean îndrăgostit... Intr'alt loc vedem pe Sima indicat deadreptul, de către Căpitan, ca urmaş al său la comandă, - şi asta într'un timp când trăiau Clime, Banea, Vasile Cristescu, Văcăreştenii! - şi în care, dacă s'ar fi întocmit o listă de o sută de eventuali succesori, nu ştim dacă Sima încăpea în ea..

Imperativul verificării atente a unei informaţii, înainte de a o încredinţa tiparului, îl simte orice condeier cinstit şi care ţine la prestigiul publicaţiei sale; altfel, se ajunge la... pietre lustruite, - sau, cum am văzut altundeva, la adevărate blasfemii, cu întinarea unor valori naţionale, - ca în cazul profesorului Ion Zelea Codreanu, pe care un ţîngău îşi permite să-l taxeze de "senil": iată la ce necuviinţă ajunge unul din tinerii încăpuţi pe mâinile şcoalei simiste, - tineri ce se proclamă totuşi, în fiecare pagină şi rând, ahtiaţi după adevăr! Păi profesorul Codreanu merită un loc în panteonul naţiunii - nu pentrucă e tatăl Căpitanului, ci pentru propriu-i trecut de dârză şi necurmată luptă românească. El a fost alături de A.C. Cuza şi Nicolae Iorga, fundator al partidului naţional-democrat înainte de primul război mondial, deputat naţionalist de Suceava (e vorba de Suceava Vechiului Regat, cu capitala Fălticeni), cinstind Camera cu verbul său scăpărător de românism şi înfloritul strai bucovinean, în mai multe legislaturi, - şi ofiţer superior de front în războiul ce ne-a rotunjit ţara "de la Nistru pân' la Tisa".

Demobilizat, aleargă la Cernăuţi spre a participa la actul Unirii Bucovinei. Sosirea sa e anunţată de Dimitrie Marmeliuc, viitor adversar politic, rector al Universităţii şi primar <u>liberal</u> al Cernăuţilor, la 29 Noembrie 1918, pe prima pagină din "Glasul Bucovinei", în aceşti termeni: "Unul dintre cei mai intransigenţi idealişti ai neamului nostru, neînduplecat prin nicio întorsătură a vremii şi luptând fără răgaz şi fără şovăire pentru drepturile clasei ţărăneşti din rândurile căreia s'a ridicat şi al cărei port curat ca sufletul ţărănimii îl poartă mereu, a sosit ieri la Cernăuţi pentru a se bucura de fericirea ţărişoarei sale, la a cărei realizare a contribuit o viaţă întreagă... El are mângâierea duioasă a luptătorului dârz, care-şi vede împlinită ideea pentru care a purtat un steag ce nu l-a aplecat nimănui şi niciodată. Maiorul român, viteazul decorat de atâtea ori în asprimea glorioasă a frontului, ţăranul, fiu al acestor plaiuri..."In România Mare, Profesorul a fost de mai multe ori deputat al Ligii Apărării Naţionale Creştine, prezidată de A.C. Cuza. Căpitanul însuşi, când s'a ivit Mişcarea, - oprind pe membrii familiei sale, pentru motive binecuvântate să intre în ea, a exceptat totuşi pe tatăl său, pentru bunul motiv că acesta îi fusese dascăl şi înaintaş în lupta românească; dar se vede că nu citise unele foi tinereşti de azi...

Bătrânul a colindat apoi, alături de tineretul legionar, toate puşcăriile democraţiei noastre de pomină, pierzând în luptă trei feciori: pe Corneliu, pe Horia şi pe Ion, cum şi pe ginere, pe soţul fiicei sale Iridenta, Ion Moţa, căzut în prima linie pe frontul anticomunist din Spania... Să fi mai existat în neamul românesc, dela zămislirea lui, şi în oricare alt neam, un tată mai îndurerat?... Ei bine, pentru Sima şi-a lui ceată, acest OM era doar un "senil"! Unde s'o fi refugiat bunul simţ, dacă nici printre cei ce se pretind legionari nu-şi mai găseşte loc? Cum şi-a putut permite junele să scrie aşa de uşuratec despre un om care,

pe lângă uriaşe merite în încleştarea pentru dăinuire, putea să-i fie bunic sau străbunic? Senil, bătrânul? Chiar de-ar fi fost aşa, n'ar fi nicio mirare, având în vedere nesfârşitu-i şir de jertfe şi suferinţe, toate pe altarul Neamului şi-al Ţării.

Dar bătrânul n'a fost niciun moment senil; el a avut mintea limpede până în clipa morţii, când abia trecuse de 60 de ani, solid ancorat pe cei mai solizi stâlpi ai dăinuirii româneşti: credinţa în Dumnezeu şi o fierbinte dragoste de Neamul şi Tara Românească! "Senil" a devenit el, în propaganda şoptită la ureche pe la colţuri, ca la Rostock, numai după ce a denunţat impostura simistă; până atunci, fusese "bun". Adică atâta timp cât a putut fi amăgit c'ar fi trăind "Corneliu", undeva, într'un loc misterios, ştiut numai de Sima, care-l va readuce la momentul oportun: era răgazul de care avea nevoie uzurpatorul pentru consolidarea mult râvnitei şefii.

In acest răstimp l-am întâlnit pe Bătrân de două ori. Odată, prin Iunie 1940, când, abia ieşit din temniţă, văd pe prima pagină a "Universului" un comunicat prin care Sima "ordona" legionarilor să se înscrie în "partidul naţiunii", partidul monstrului ce ne ucisese Căpitanul! Am plecat glonţ la Bucureşti şi m'am dus la dânsul, în Floreasca, unde trăgea la ginerele său Ciurescu, ca să-l întreb cine l-a autorizat pe acel domn, "după toate cele" să mai dea şi ordine în Legiune! Dar profesorul trăia încă sub vraja amăgirii, - vrajă din care până în Iulie tot nu se lecuise, când l-am auzit la Sf. Spiridon, la un parastas pentru Alecu Cantacuzino, vorbind domol, parcă şoptit, cu ochii rouraţi de speranţă, privind pierdut spre boltă: "Si... cine ştie?... cine ştie...".

Curând însă şi-a dat seama de barbaria cu care-i fusese batjocorită cunplita-i suferinţă - şi a luat atitudine clară, denunţând deschis, bărbăteşte şi fără peri pe limbă, impostura. El pomeneşte astfel, într'o declaraţie, de maltratările suferite în Noembrie 1940 "din ordinul evident al numitului Sima", cu constatarea că "acel Sima îndepărtează prin viclenie şi minciună Legiunea... dela calea morală şi sfântă a Căpitanului"; de "aflarea treptată a uluitoarelor ştiri că Sima de mult se află în strânse legături cu Moruzov, omul Lupeascăi şi al tuturor prigonitorilor noştri"; că Sima "fiind însărcinat de Căpitan din închisoare să facă numai legătura, în mod provizor, dintre diferite grupuri de legionari liberi ascunşi - ca unul ce era cel mai şters şi mai necunoscut ca acţiune legionară de agenţii prigonitorilor, - prin minciună şi-a asumat rolul de conducător, în care pseudo-calitate, minţind că lucrează după indicaţia Căpitanului, a pus la cale diferite atentate în diferite părţi ale ţării, în contra dispoziţiunilor mereu repetate al Căpitanului de a se păstra cea mai exemplară linişte. Se vede bine că atentatele şi tulburările orânduite de Sima trebuiau ca pretext acelora care puseseră la cale asasinarea Căpitanului şi a atâtor fruntaşi legionari, floare a neamului. Se vede limpede că numai inspirarea lui Moruzov putea să-l determine pe Sima să lucreze din răsputeri la omorîrea Căpitanului, stârnindu-i-se şi pofta bolnavă şi satanic de a conduce el Legiunea... El este autorul indirect, dar conştient şi perseverent al asasinării tuturor martirilor noştri legionari de la 1938 încoace". Ca urmare acestor constatări, de-atunci "n'au mai fost alte raporturi cu insul Sima decât raportul dela cel mai chinuit şi îndurerat înfăţişător al Legiunii la cel mai negru, mai cinic şi mai satanic trădător care a existat vreodată în lume, dela Iuda Iscarioteanul încoace!".

Profesorul pomeneşte şi de arestarea, la 13 Noembrie 1940, a preotului Dumitrescu-Borşa, secretarul general al Legiunii Căpitanului, singurul rămas în viaţă din echipa dela Majadahonda a lui Moţa. Printre ultimii legionari pe cari i-am văzut la plecarea din ţară a fost, alături de Ghică Andriţoiu din Godenii Muscelului, prins de sbirii lui Antonescu pe podul dintre Giurgiu şi Rusciuc, în încercarea de a se salva de furia lui Antonescu, şi închis la Jilava, - şi de Ionel Turcanu, acea figură de lumină a camarazilor bucovineni, - şi părintele Borşa... Locuia într'o şandrama din fundul unei curţi neîngrijite, prin Colentina parcă... Ca să mai vorbim, a scos o măsuţă şi două scaune afară, a adus cafea şi mi-a povestit cum a fost: "Intr'o maşină plină de băieţi "importanţi" şi crunţi, cu centuri diagonale şi pistoale, m'au pornit spre Piteşti, am trecut Oltul la Slatina şi am ajuns în nişte codri întunecaţi. Acolo se opreau din loc în loc şi, dându-se jos din maşină, se uitau când la mine când la vreun copac mai arătos, de parcă ne luau măsura; apoi, părând nu tocmai mulţumiţi, porneam mai departe. Scena s'a repetat de mai multe ori. Până la urmă m'au încuiat într'o casă izolată, cu păzitor la uşă. Aşa am stat câteva săptămâni!", - a încheiat duhovnicul lui Moţa şi Marin.

Pe Ionel Turcanu îl cunoscusem la căminul de refugiaţi din Bulevardul Domniţe pe care-l conduceam, din încredinţarea "Concordiei", pentru fraţii din Basarabia şi Bucovina, scăpaţi de prăpădul rusesc. Când ne-am revăzut, după închisoare, s'a

descărcat de tot ce îl rodea, cu toate calificativele ce-i mocneau în suflet la adresa lui Sima, "acest năuc iresponsabil, care a târât Mişcarea prin toate hârtoapele şi noroaiele! Dragă camarade, frate, mă duc pe front - a încheiat el, după un potop de adjective piperate -, decis să nu mă mai întorc! Mi-e ruşine să mai dau ochi cu arcaşii mei, - cărora atâta le-am vorbit de o Legiune de giganţi, ca până la urmă să ne poticnim în paţachia asta, la mâna unui paranoic, care a împins Mişcarea într'un abis moral fără ieşire". Si'n adevăr că nu s'a mai întors; am auzit că s'ar fi prăpădit prin Crimea, aşa cum Andriţoiu avea să cadă la Stalingrad...

In lumina celor de mai sus se înţelege acum de ce Bătrânul a devenit brusc, în propaganda simistă, inoculată unor vlăstare fragede şi fără apărare, un "senil". Procedeul se va aplica de altfel tuturor potenţialilor indicaţi la şefie, cari vor deveni rând pe rând, cu tehnica şoptitului la ureche, desfrânaţi, beţivi, hoţi, curvari, - tehnică aplicată mai ales la Rostock pe seama celor câţiva comandanţi ai Căpitanului ce se salvaseră din urgia antonesciană. Sloganul cel mai insistent ce se inocula unor suflete fragede, pe la colţul baracilor, era cel de "drojdia Căpitanului şi spuma comandantului". Iniţiativă de zeloşi? Nici decum; căci, ajunşi la Viena, toţi lăudătorii au fost încărcaţi de Sima cu grade şi decoraţii! Păcat, numai, că defăimarea şoptită a fost cu atâta uşurinţă însuşită de nişte aprigi exploratori de adevăruri...

Ultima trăznaie însă, depistată tot de prin foile acestora, e descoperirea cauzei pentru care Hitler a pierdut războiul: pentru că - risum teneatis! - n'a ascultat de sfaturile strategice ale lui Sima! Vinovat de mutarea istoriei este deci numai Führerul, - care nici măcar n'a catadicsit să cunoască pe omul considerat de el drept "confuz şi necopt", - lăsându-l pe seama unui dregător, să-i dea acesta titlul pe care îl ratase când cu "rebeliunea" şi după care jinduia încă de pe când studia poarca prin praful Oborului, cocându-şi mintea la lumina "romanelor de 15 lei", pe care oamenii le uitau de obicei prin trenuri; Himmler l-a făcut deci "primministru" peste un hotel din Viena, îngrijindu-se şi de tainul necesar, "pentru el şi a lui ceată, tot voinici cu mintea lată". Si-asa, s'a pierdut bunătate de război...

Primul său act de guvernământ, pentru alungarea ruşilor din ţară - şi desigur cel mai important din toată "guvernarea", a fost, - după modelul ţiganului care, ajuns împărat, întâi pe tat'su l-a spânzurat - alungarea din hoteluri şi ştergerea de la cartele a celor consideraţi ca adversari: Gârneaţă, Papanace, Lefter, Trifa, Groza, Seitan, Horodniceanu, etc., cari s'au pomenit cu geamantanele în stradă. Uimiţi de originala demonstraţie de omenie românească, cu care ne făleam, Nemţii s'au îngrijit atunci ei de acest grup, încredinţându-l, pentru cele de trebuinţă, profesorului Galillscheg. Pe stradă a rămas, până la urmă, doar subsemnatul, care nu aparţinea grupului, - urmând să mă strecor pe furiş prin hoteluri, la prieteni, mai ales la Anton Roşu, care avea în cameră o canapea în plus, - iar pentru hrană alt camarad, Omăt, m'a ajutat la vânzarea cismelor ofiţereşti. Cel mai mult m'a găzduit Nea Nae Crivăţ, marinar brăilean, pe un şlep apucat de evenimente la Maria Ellend, pe Dunăre la vale. Mă prevenise Papanace, râzând, c'am s'o păţesc ca nişte oşteni de-ai lui Ali Paşa: acesta, informat de nişte certuri între ai săi, s'a dus la ei şi le-a poruncit să se separe în două tabere, după opinii. La mijloc însă au mai rămas câţiva nehotărîţi. Ce e cu voi? Păi noi, nu suntem nici cu unii nici cu alţii... Spânzuraţi-i - a poruncit Ali, că din cauza lor nu vă înţelegeţi... Si nu eram cu acest grup, care acum avea dreptate, pentru că pe şefii lui îi considerăm vinovaţi de grăbita recunoaştere, în 1940, a şefiei uzurpatorului, - ceea ce derutase întreaga Legiune, socotind că vor fi ştiind ei ceva ce nu ştiam noi.. Nu ştiau nimic, dar faţă de forţele ce-l împingeau pe Sima la şefie, s'au temut, cum au căutat mai apoi să se desvinovăţească, ca nu cumva să se piardă unitatea Mişcării. Aceasta dispoziţia a Căpitanului a fost însă fals interpretată, deoarece unitatea, ca să fie de folos, se face numai între aceia cari gândesc şi lucrează la fel; altfel, s'ar fi putut face la fel de bine şi cu Stelescu, ba - de ce nu? - chiar cu Lupeasca şi cu Călinescu... Când mai târziu, după hazoasa fugă în Italia, au crezut sosit momentul unei clarificări, debarcând pe aventurier, era târziu, căci acesta avusese destul timp să-şi întărească partida personală, - şi nici nu era momentul potrivit, sub presiunea Nemţilor şi în plin război, aşa c'au trebuit s'aştepte pe 23 August, când parte s'au separat definitiv, în aceleaşi împrejurări nefavorabile şi cu acelaşi rezultat de care se temeau în 1940 şi care ar fi fost mult mai util atunci.

Dar nici de Sima nu mă despărţisem formal, din motivele de mai sus, aşteptând un moment mai favorabil clarificărilor decât răfuială sub presiunea nemţilor şi în vâltoarea de după 23 August. Aceasta era de altfel atitudinea marei majorităţi, aşa că Sima se înşela când se lăuda cu ultimii legionari sosiţi dela Rostock la

Buchenwald în Ianuarie 1944, car au trecut masiv în grupa sa; când zarea s´a mai liniştit şi au aflat de "dosar", aproape toţi aceştia l-au părăsit. Pe mine însă mă trata de duşman, în urma unor memorii ce-i trimesesem la Viena şi´n care-i atrăgeam atenţia asupra decăderii în care ajunsese Legiunea. Lui îi trebuiau numai executanţi fără şovăire. Cu căpitanul se putea discuta, cu Sima ba. Când l-am întrebat odată pe Căpitan ce crede despre soarta fraţilor din Macedonia, mi-a răspuns prompt că trebuiesc aduşi în ţară, căci din cauza şovinismului orb al statelor balcanice vor dispărea, pe când, aduşi în ţară, vor întări puterea aşa de ameninţată a românilor. Şi când i-am replicat c´ar fi o crimă să-i ridicăm de pe nişte vetre unde s´au omenit de când există, părăsind vechile lor plaiuri, nu s´a supărat deloc, dar mi-a repetat că problema, oricât de dramatică, oscilează nu între a fi şi a nu fi. La fel de binevoitor mi-a explicat structura Mişcării Legionare, când i-am prezentat propunerea de colaborare a profesorului Grigore Forţu, de care m´am ocupat cu alt prilej.

Dar am comis poate deja o impietate, având aerul unei paralele între Codreanu şi... ce i-a urmat. Sima, obişnuit numai cu lingăi şi furios că cineva a "îndrăsnit" să-i atragă atenţia asupra unor răspunderi, - când m´a zărit la Aussee, ultima reşedinţă a "guvernului" sau în fugă şi unde aveam mulţi prieteni - reamintesc că nici nu mă despărţisem formal de grupul său, nici el nu mă dăduse afară - l-a apucat toate furiile şi a poruncit lapidar lui Fleşeriu: Să dispară! Ce-a înţeles să spună cu asta,Ghiţă Costea, care mi-a povestit mai apoi faptul, în prezenţa doctorului Andrei, la Paris, n´a ştiut să-mi spună. De sigur, cu fanaticii dresaţi în pepinieră, şi în atmosfera turbure a oricărui sfârşit de război, lucrul n´a fi greu de înţeles. Intr´o astfel de atmosferă au pierit, fără să se ştie nimic precis despre împrejurări şi, la unii, chiar de soarta lor, Corneliu Georgescu, dedus mai mult din urmele lăsate dintr´o operaţie la genunchi; profesorul Ion Ionică şi Vladimir Cristi, fost membru al Sfatului Ţării şi ministru, dispărut fără urmă pe potecile Alpilor dintre Austria şi Italia; Radu Mihai, căpetenie printre muncitorii legionari şi prieten cu Dumitru Groza, şi învăţătorul Plăeşanu din Banatul înstreinat, văzuţi ultima oară coborînd din tren spre seară şi îndrumându-se pe o potecă în sus din marginea pădurii; etc. Corneliu Georgescu urmà, pè spusa domnului Gârneaţă, să se întâlnească cu acesta, ca vechi camarazi ai Căpitanului, să vadă ce mai rămâne de făcut; era însoţit de Puiu Traian, care l-a lăsat în gară la Mittersill, el urmând să înnopteze altundeva... De-atunci nu l-a mai văzut nimeni.

*

După eşuarea încercării cu Stelescu, scenariul uciderii Căpitanului a fost acum organizat ca cea mai perfectă dintre crime. Garant şi iniţiator, chiar capul statului, Karol-Wolf. In jurul său, într´un pompos "consiliu regal", somităţile politicii noastre "democratice", foşti primminiştri şi personalităţi, ca Iorga, Vaida, Averescu, Argetoianu, Mironescu, Iamandi, etc., - cărora li s´a impus nişte uniforme, caraghioase cât vreţi dar cari aveau darul de a-i "uniformiza", dând poporului impresia unei solidarităţi în faţa cine ştie căror mari primejdii pentru ţară... Chiar de-ar fi vrut să refuze, nu puteau, căci cei mai mulţi erau pasibili de şantaj. Povesteà prof. Sângeorgiu dlui D.Em.Popa, într´un articol publicat în "Vatra", cum l-au înghesuit pe Iorga în uniforma pompierilor, cu şapca de "muscal" pe vârful capului. Intr´o zi se prezintă la el Argetoianu, care-i "destăinuie" că Karol ar fi având pe birou un dosar foarte compromiţător al unuia din fii, şi c´ar fi dispus să închidă un ochi dacă şi "Domnul Profesor" s´ar arăta mai "înţelegător". Şi Iorga n´a avut încotro. Ducându-se la Palat pentru jurământ, în uniforma aceea ridicolă, Argetoianu l-ar fi "complimentat": Frumos vă prinde Domnule Profesor, uniforma.. La care Iorga a replicat ţâvnos: Acum, că mi l-ai pus în gură, şi m´au silit să-l înghit, mai treacă-meargă; dar să pretinzi să spun că mi-a mai şi plăcut, e prea de tot.

In capul guvernului a fost pus însuşi şeful Bisericii, patriarhul Miron. Executant, cel mai fidel dintre slugoi, Armand Călinescu, a cărui carieră depindea exclusiv de mila regală. Cu această strălucire acoperire, Karol a putut purcede liniştit la demolarea democraţiei, câtă era, desfiinţând partidele şi impunând, prin "vot obştesc", o nouă constituţie, croită pe măsura criminalităţii planurilor. Cât a fost votul liber se vede dintr´un singur dar foarte elocvent exemplu: în judeţul Făgăraş, voturi contrare au fost anunţate doar vreo 400, - când 400 fuseseră, într´o singură comună din judeţ, la Arpaşul de Jos, unde tot satul a votat contra!

Admiţând c´ar fi vrut să refuze, nici patriarhul Miron n´ar fi putut-o face, când în spate îi stătea unul din cele mai murdare dosare, începând cu îndemnul adresat soldaţilor ardeleni la intrarea României în război pentru liberarea Ardealului, ca episcop de Caransebeş, de a lupta pentru "patria maghiară", - şi până la

nesfârşitul lanţ de desfrânări, când, precum asigura la Rostock George Racoveanu, care-i văzuse dosarul, de pat nu-i scăpa seara nici nepoatele! "Closetul" - ca să întrebuinţăm o expresie a lui Seicaru într'un caz similar ce se ascundea sub strălucitoarele veştminte patriarhiceşti, l-a prins bine Păstorel în epitaful ce i-a făcut la moarte: "Aici zace'n groapa asta 'Fostu-amant al doamnei Nasta - A bisericii ocară - Si-a bugetului povară". Iată ce figură a ales masoneria palatului ca să prezideze, ca primministru, MAREA CRIMA, mai târând în noroi şi prestigiul bisericii!

Maşina crimei era aşadar bine pusă la punct. Mai lipsea din ea o Iudă din însăşi Mişcarea. Căci, nu se ştie prin ce blestem misterios, la crimele istorice trebuie să participe şi careva din tabăra victimei. Mereu ne-am întrebat ce nevoie era de Iuda la prinderea lui Isus, când Acesta predica de ani de zile în temple şi în public şi era cunoscut de toţi. In treaba de care ne ocupăm însă, treaba se prezintă mai altfel. Toate crimele au ţinut să se acopere cu motivări idealiste. Codreanu trebuia arestat, pentru justificare şi mânjire, ca trădător de ţară, la cărei salvare sărise... camarila! Lucru de necrezut? Ba nici decum - în socoteala criminalilor, cari contau pe efectul ce trebuia să facă asupra populaţiei strălucitu stat-major ce înconjura pe "maestatea sa", unde toţi "oamenii mari" îşi daseră mâna pentru salvarea patriei. Dar pentru asta trebuia demonstrat că patria era în adevăr în primejdie. Or, tocmai aici apare importanţa rolului Iudei din Legiune. Pe de o parte el trebuia să furnizeze, cu acţiunile sale, "dovezi" că ţara, în care stau să năvălească ruşi, bulgari şi unguri, e pe buza prăpastiei, iar pe de alta scotea la suprafaţă, pentru executare, elementele de acţiune ce-ar fi scăpat de arestări.

Doi sunt stâlpii pe cari s'a sprijint Horia Sima în tot ce-a întreprins: uriaşa indignare generală împotriva nedreptăţii strigătoare la cer ce se face Mişcării - şi imposibilitatea pentru legionari de a putea concepe că ordinele primite de la Sima porneau dintr'o gleavă înfierbântată de spiritul aventurii şi că el ar fi altceva decât transmitătorul ordinelor Căpitanului. Căci paralel se procedase la arestarea şi condamnarea Căpitanului şi la totala lui izolare, aşa încât să nu mai poată da ordine şi dispoziţii în anarhia ce avea să urmeze. Pentru acelaş motiv au arestat şi condamnat, izolându-i, pe câţi au putut pune mâna din strălucitul său stat-major, şi o bună parte din legionarii mai cunoscuţi, izolaţi în lagăre.

*

Astfel, în nişte declaraţii făcute presei la 21 Februarie 1938 apărute şi în circulara 148, el spune clar că "Partidul Totul pentru Tara" nu mai există. Toţi cei legaţi până în prezent juridiceşte de acest partid... sunt deslegaţi de toate aceste legături... Toate funcţiunile sunt desfiinţate. Sediile se închid şi se dau proprietarilor... Noi nu voim să întrebuinţăm forţa. Nu voim să întrebuinţăm violenţa. Ne ste suficientă experienţa din trecut, când fără voia noastră am fost atraşi pe calea violenţei. La orice violentare noi nu mai răspundem în niciun fel: suportăm... Lovitură de stat nu voim să dăm... Tineretul de astăzi are prea adânc înfiptă conştiinţa misiunii sale istorice şi a răspunderii sale, pentru a face acte necugetate care să transforme România într'o Spanie însângerată... In timpul liber care ni se deschide îndemn pe toţi tinerii să studieze cât mai profund în direcţia meseriei lor".

In acelaş sens scrie Căpitanul profesorului Iorga, la 26 Martie 1938: "Voi care ne acuzaţi de violenţă, după ce aţi întrebuinţat contra noastră cele mai mari violenţe, împingându-ne la disperare şi păcat, - voi, cărara, dacă cineva v'ar fi dat numai o palmă, aţi fi reacţionat la fel ca mine, fără să mai fi trecut prin chinurile fizice şi umilinţele prin care am trecut noi, voi necinstiţilor sufleteşte, vă vom dovedi acum că nu vom reacţiona în niciun fel la toate provocările voastre. Nu să ne închideţi comerţul nostru, să ne înăbuşiţi avântul, ci să ne bateţi la tălpi, să ne ucideţi cu pietre, să ne spânzuraţi cu tălpile în sus şi să ni le bateţi în cuie şi să ne supuneţi la cele mai mari umilinţi, nu veţi întâmpina nici Dv, Dôle Prof. Iorga, şi nici ceilalţi toţi cari v'aţi asumat răspunderea unei sângeroase şi nedrepte opresiuni, nu numai nicio violenţă, ci nici măcar o opunere". Legiunea si-a dizolvat-o din dragoste de ţară, pentru că nu a vrut să răspundă "provocării de război care i s'a trimis", scrie Căpitanul la 22 Februarie 1938 lui Al. Vaida Voevod.

"Puterilor vrăjmaşe, din afara hotarelor sau dinlăuntru, care-şi închipuie că legionarii le pot face jocul printr'un început de răsmeriţă - spune Căpitanul alt undeva- le răspund că se înşeală".

La proces, aceeaş clară atitudine: "Nu ne-a trecut prin gând, niciodată, să declanşem un război civil... nici să facem o turburare cât de mică, primejdia din

răsărit pândindu-ne fiecare greşeală, fiecare pas". In jurnalul său dela Jilava, notează la 10 Iunie 1938: "Căpitanul Tăraneanu dela Consiliul de Război a venit să cerceteze dacă am trimis eu din închisoare un manifest prin care am îndemnat oamenii mei la "răzbunare". Era apocrif, bine´nţeles. Am dat o declaraţie în acest sens!". In adevăr, şi din închisoare, în extrem de rele ocazii când a mai putut comunica afară, mai mult telegrafic, cuvântul de ordine a fost: "linişte deplină!"

Dar dacă acestea au fost dispoziţiile omului de răspundere, care vedea departe, optase pentru pace, cine a fost nemernicul care a îndrăsnit să le calce în picioare, răsturnând doctrina şi furnizând, prin acte de provocare, minore în esenţa lor dar amplificate în importanţă de cei ce aveau interesul, pretextul uciderii Căpitanului? Dl Sima dă acum de înţeles, acum când după Decembrie 1989, camarazii cu ani grei de închisoare ar putea să-i ceară în fine socoteală, c´ar fi fost mai mulţi, ba chiar că el n´ar fi fost decât un simplu executant al deciziilor unui fel de for. Se poate, dar legăturile cu provincia de unde-şi recolta cu predilecţie executanţii, cea mai aptă de a paraliza intenţiile criminale ale Palatului, numai el le avea şi, dacă era împotriva arderii unei păduri, sau sinagogi, a unei fabrici teatru, ar trebui să se arate ce-a întreprins dânsul în funcţia pe care o avea, pentruca aceste lucruri să nu se întâmple. Pe de altă parte, e singurul care, protejat de nu se ştie cum din ce ori poate Arhanghelul sau Moruzov - n´a fost niciodată prins şi a profitat de pe urma sângerosului rezultat al acestor iresponsabile acte de provocare. Deaceia deci obligatorie întrebarea: "Cui prodest?", cu care juriştii romani începeau orice cercetări pe câmpul criminal. Aici zicem noi...

Odată căzut Căpitanul, pe dl Sima l-a apucat un alt delir: al răzbunării: căci obrazul Mişcării nu putea suferi un afront... In acest timp însă, cam tot statul-major al Legiunii se afla în lagăre şi închisori la îndemâna opresorilor. Zadarnic inginerul Clime l-a avertizat să-şi bage minţile în cap: cei închişi - a sentenţiat Sima - sunt ca şi pierduţi - şi a mers înainte. Floare de legionărime a căzut în aceste nebune încercări - căci, ca şi cei cu atentatele de dinainte, nimeni nu credea că Sima face toate acestea din capul lui, fără ştirea Căpitanului, recte a Dlui Clime. Toţi cădeau, doar Sima, unicul!, se salva. Şi graba era mare, căci, din victorie în victorie, nemţii se apropiau de graniţele României, - atentatul contra lui Călinescu s´a produs cam odată cu căderea Poloniei! Si scopul a fost atins: în noaptea următoare au fost ucişi peste 300 de fruntaşi legionari, în cap cu camarazii lui Moţa, cruţaţi de pârjolul din Spania dar ucişi de Carol. Sima pretinde că nici aici n´a avut niciun amestec. Dar într´o broşură de preamărire a lui Miti Dumitrescu, întocmită la Rostock de Mişu Tase, cuvântul lui Miti, la Rostock, afirmă negru pe alb, în prefaţă, că Miti "a lucrat din ordin". Din al cui ordin? Miti a plecat dela Berlin cu deslegarea de a ucide împreună pe Carol şi pe Călinescu! Era unica chezăşie, şi nici aceasta chiar deplină, de supravieţuire a camarazilor din închisori. Dar Sima, cum singur spune, a sosit în ţară cu 5 săptămâni înainte de atentat şi, în tot acest timp, nu l-a văzut niciodată pe Miti, ideea de a ucide numai pe unul din îndrăciţi, ca să aibă apoi pe cine să răzbune? Si ce-or fi căutat să anunţe la radio un eveniment care s´ar fi aflat oricum, dacă acest anunţ nu era cumva semnalul de răscoală, de care vorbeşte Sima? Iar dacă Sima nu l-a contactat deloc în cele 5 săptămâni, cum de-a arătat atâta desinteres faţă de evenimentul pe care-l ştia pus la cale şi care avea să aibă consecinţe aşa de catastrofale? Nu era el responsabil de legăturile cu ţara? Dar răscoala, probabil promisă, n´a avut loc, ci a venit măcelul prevăzut. Legiunea lui Miti a rămas fără şefi şi calea spre şefie a rămas de-acum liberă pentru aspiraţia la gloria lui Lucifer.

De regulă, în orice acţiune învinge cel cu iniţiativa, căci îşi alege momentul şi mişloacele cele mai potrivite, surprinzând astfel adversarul, dar asta este valabil numai când acţiunea este cinstită. Cum să calific faptul că uciderea lui Călinescu s´a făcut când lagărele gemeau de mulţimea legionarilor închişi? Si-apoi un om ca Fundatorul Legiunii nu putea fi prin nimic răzbunat; maximum ce se putea era uciderea principalului vinovat, a lui Karol, şi nu a slugii, căci slugi găsea Karol câte voiă - cum a şi găsit imediat "belind" toată noaptea la legionari, aşa cum s´a exprimat unul din"prea plecaţi servitori", Gabriel Marinescu.

Dar cruţarea lui Karol era imperioasă, căci numai el putea să libereze locul spre şefie. Când Sima a fost şi el, în fine "prins", - în loc să ia cuminte drumul crematoriului, ca toţi ceilalţi, a fost dus direct în guvern! Recunoştinţa n´a întârziat, la rândul ei, să se arate: când Karol a trebuit să plece, a plecat cu tot ce jefuise, sub ochiiuimiţi ai legionarilor. Ocazii de "răzbunare" ar fi mai fost: s´a găsit mai apoi în Portugalia, singur şi fără pază, iar Sima mai avea pe-atunci

ceva oameni "de credinţă": dar asasinatul n'ar fi mai servit acum la nimic, Sima îşi atinsese deja scopul.

La 23 Iunie 1940, Sima se găsea recunoscut ca şef al Legiunii numai de Karol cu camarila sa, de Moruzov şi Niki Stefănescu, cari tratau cu el ca şi cum ar fi avut deja această calitate. In graba de a parveni, el dă un comunicat, publicat în toate ziarele, în care "ordonă" legionarilor să se înscrie în "partidul naţiunii", partidul ucigaşului atâtor camarazi.

Mai pupând odată mâna noului patron, încă aburindă de sângele Căpitanului şi al atâtor mii, pătrunde şi 'n guvern, dar mai apoi, văzându-i poziţia extrem de şubrezită în urma sfârtecării ţării, organizează "lovitura" din 3 Septembrie. Cum a "organizat'o", se poate vedea în articolul lui Victor Apostolescu, şeful sectorului Braşov, publicat în "Pământul strămoşesc" (Bs Aires, 4, 1978): obişnuita improvizaţie, producătoare însă de morţi; şi morţi, au fost! In acest timp, Sima pândea de pe noua frontieră cu ungurii, gata s'o sbughească în caz de eşec.

Căpitanul, deşi înconjurat de un superb stat-major, declarase că nu-i gata de guvernare. Sima însă, debărăsat de elita Căpitanului şi înconjurat mai mult de septembriştii săi, împinşi în Legiune fără respectarea niciunuia din criteriile legionare, s'a crezut cel mai indicat şi pregătit să guverneze. Dar guvernarea a fost un dezastru pentru ţară şi o nouă - şi foarte profundă - scădere pentru Legiune.

Mişcarea suferise nedreptăţi cumplite şi promisese să guverneze după legi, în tr'un stat de drept. Putea să fie Iorga oricât de vinovat, dar, într'un stat ce vrea respectat, judecata n'o face omul de pe stradă, ci justiţia. Altfel, care ar mai fi diferenţa? Or, justiţia aplicată de oamenii lui Sima seamănă mai mult a răfuială între bande. Sima n'a fost capabil să se desbare de duhul terorist şi anarhic, spre a deveni un om de stat. In această atmosferă, ucigaşii nici n'au mai simţit nevoia să se predea, ca să se justifice, si s'au dat la fund. Dar aici apare încă una din crimele lui Sima faţă de Legiune, căci a preferat să salveze pe vinovaţi, puţin păsându-i de obrazul Mişcării, pentru al cărei crez creştin muriseră mii şi mii. Si-aşa Mişcarea va duce în spate, pe nedrept, cât va trăi, nişte cadavre, căci şeful ei de-atunci, refuzând s'o apere, ea apare solidară cu fapta câtorva besmetici. Despre Madgearu, nimeni nu ştie nici măcar de ce a fost ucis, căci, dacă pedepsirea vinelor ajungea la nivelul lui, de simplu opozant, atunci ar fi trebuit măcelăriţi câteva mii! Cât despre cei dela Jilava, unde viermuia cloaca lui Karol, se pare că aceştia au avut ghinionul ca, printre ei, să se afle Moruzov, care ştia prea multe despre bărbăteasca carieră a lui Sima...

Bruscul salt dela poarca din Obor la preşedenţia Consiliului, fie şi doar ca vice, a ameţit rău pe omul nedeprins cu înălţimile. Dac'a trecut el peste Codreanu, peste Clime, Banea, Cantacuzino şi atâtea alte culmi, Antonescu rămânea o simplă bagatelă. Cumetria a început să scârţâie de timpuriu, în curând aveau să-şi comunice doar prin răvaşe... O clarificare se impunea, grăbită şi de evenimentele externe, arbitru, prin forţa împrejurărilor devenea Hitler. Acesta primea dela Antonescu trupe, grâu şi petrol, necesare ca aerul într'un război; dela Sima sfaturi strategice cu priviri peste veacuri... Antonescu cunoştea de-acum greutatea reală a omului de care voia să se debaraseze; el mai era şi cătrănit de faptul că, incapabil să ia măsuri în cazurile Iorga-Madgearu şi Jilava, rămânea implicit complice, ba chiar răspunzător direct, ca şef al Statului, de ne-legiutele masacre. Obosit de o experienţă stearpă şi cunoscându-şi omul, mărunt la suflet şi la trup dar cu veleităţi fără măsură, l-a provocat direct, destituindu-i prefecţii şi alţi mari demnitari. Sima, care se socotea indispensabil, crezând că a căzut în cursă, - a sosit momentul, scoţând în stradă pe muncitori şi pe studenţi, iar el s'a dat la fund, aşa cum făcuse şi la 3 Septembrie, când aştepta rezultatul "loviturii" la marginea Braşovului, pe noua frontieră a guvernului din Ungaria, gata să fugă la nevoie. Antonescu, două zile nu s'a mişcat. Incercările de aplanare din acest timp aveau în cap aceeaşi cerere: Sima ca primministru... In "tratativele" prin interpuşi cerea un singur lucru: să fie... prim ministru. Antonescu l-a lăsat să fiarbă două zile, apoi a scos armata. Şi ce nu încăpuse într'o şefie uzurpată prin dispariţia căpeteniilor consacrate, şi într'un guvern în care n'avea nimic de făcut decât să sublinească pe general în lipsă, a încăput taman bine în cufărul unui sas, cu care a fugit din Bucureşti, dirijându-se tot spre "Inalta Poartă" dela Berlin, distribuitoare de portofolii şi lăsând în urmă, comform tradiţiei personale, multe gropi proaspete şi temniţele pline stup.

ROSTOCK

Aici, o mică paranteză: Ne mai ştiind cum să-şi preamărească şeful, brigadirii de la Rostock afirmau cu fală că Sima e singurul om politic din lume care a refuzat invitaţia lui Hitler, în toamna anului 1940, - dar fără să explice cum te înţelegi

cu un aliat fără să stai de vorbă: prin semne? prin telepatie? dai cu bobii? In realitate însă, pe cât spuneau pe-atunci cei "bine informaţi", nu mersese la Berlin pentrucă uniforma comandantului ad-hoc nu-l arăta destul de "cocoş", iar să fa că alta nu mai era timp; acum însă, când intrase la apă, tot spre Führer s'a îndreptat, dar acesta îl cântărise deja şi îi pusese diagnosticul: "confuz şi necopt".

Cine a făcut deci rebeliunea? De când lumea e lume o face cel ce-şi scoate oamenii în stradă. Antonescu a fost destul de abil să împingă pe Sima la această nesăbuinţă, de ale cărei urmări n'a mai putut scăpa. Si-apoi, de ce-ar fi făcut Antonescu rebeliune, când era capul Statului? Ce-ar fi mai avut de câştigat? Pe când Sima nu s'ar mai fi oprit nici la... preşedenţia Europei, ba chiar a universului, trecând şi peste Tron şi peste Dumnezeu...

Interesant, pentru psihologia insului, că n'a fost om sosit din ţară şi întâlnit de Sima, care să nu fie întrebat: Ce zice lumea de mine? De frica anonimatului şi setea ca numele să-i rămână mereu în circulaţie, la un moment dat i-a venit gândul năstruşnic să plece în Italia, călcându-şi cuvântul de onoare că nu va părăsi ţara de asil şi punând în dificultate şi grupul de legionari din Germania. Voià să... "tratese" cu Mussolini; dar acesta, socotind ceva mai importantă alianţa cu Germania, nu s'a deranjat nici măcar să-l primească ci a însărcinat cu "tratativele" pe uşier. Rezultatele n'au fost tocmai mulţumitoare pentru Sima: căci dacă aventura nu s'a soldat cu morţi, ea a căşunat la arestarea tuturor familiilor legionare din ţară, căci în primul timp nu s'a ştiut unde-a fugit "nebunul", iar jumătate din grupul dela Rostock a fost dus pe loc la Buchenwald.

PROPAGANDA O GATEAU RUSII INSISI

A mai încercat apoi, pe dolari, să-şi pună numele în circulaţie la un festival internaţional din Bucureşti, trimiţând acolo nişte paraşutişti, a căror principală misiune era să împartă oaspeţilor străini manifeste lămuritoare asupra tristei situaţii din ţară, treabă pe care o puteau foarte bine face camarazii de acolo, infinit mai numeroşi şi mai adăpostiţi; dar atunci, unde ar fi mai fost morţii şi cine ar fi mai vorbit de Sima? In adevăr, lichidaţi au fost nu numai cei paraşutaţi, ci şi gazdele lor, iar Sima a putut proceda liniştit la parastase.

Cam în acelaş timp începuse să răsufle "chestia" de la Paris. Teama de scandal ar fi contribuit şi ea la trimiterea paraşutiştilor, în nădejdea că bravura lor ar acoperi murdăria adulterului. Căci în timp ce camarazii din ţară sufereau infernul şi mureau, şeful lor îşi îndulcea amarul cu soţia camaradului ce-l găzduia şi care, pantru a nu-i lipsi chiar nimic, căra cu spinarea saci cu cărbuni de vânzare. Notăm că nu e singurul caz de acest fel, în eroica biografie a "comandantului"; dacă numai de aceasta s'a vorbit, e că numai aceasta a lăsat urme. Sima n'avea nici măcar scuza "omenească", căci echipele trimise de el în ţară, - dacă n'au putut stăvili năvala rusească, au adus însă la Viena, ca trofeu, iarăşi cu mulţi jertfiţi, ca Mişu Tase, două neveste de ştabi, una din ele fiind chiar Doamna Elvira Horia Sima. Neveste mai aveau nu-i vorbă, şi alţi camarazi, dar nu aşa de importante. Când, în Februarie 1954, am publicat "dosarul ruşinii", eram convins că nu mai rămâne lângă Sima nici măcar un fraţior de cruce; căci nu poţi să predici o mişcare axată pe morală, având în fruntea ei un imoral: s'ar supăra până şi Păcală... Din cei vreo zece comandanţi legionari, doar unul, implicat în misterioasa dispariţie a lui Coneliu Georgescu, a rămas cu Sima; dintre ceilalţi legionari, proporţia a fost cam aceeaşi. Aşadar, unii au continuat să predice o legiune lipsită de morală. Căpitanul, m'am gândit atunci, a fost ucis înainte de a-şi fi desăvârşit opera, aşa că unii au rămas cum i-a apucat vremea, deci neisprăviţi, - la cari trebuie să mai adăogăm pe septembrişti, legaţi direct de Horia Sima, - carele, în ciuda gradului, s'a dovedit cel mai ne-isprăvit. In ciuda legilor legionare, destul de răspicate în materie, el a refuzat cu hotărîre să se lase de şefie, câştigată cu atâta sudoare. Puţin i-a păsat de destrămare, ba chiar spunea, fără să-i pese că-şi jigneşte şi puţinii parteneri, că el e... şira spinării neamului, şi că, chiar de-ar rămâne singur, el este legiunea!... Si s'a ajuns und s'a ajuns!

Astăzi a început să se vorbească de "împăcări". Părerea mea e că Legiunea e deja una, legionari fiind cei ce împlinesc sau se străduiesc măcar pentru principiile legionare. Să nu se creadă că suntem o organizaţie de sfinţi, dar vrem ca măcar cel ce ţine sus steagul lui Codreanu şi Moţa să aibă mâinile cât mai albe. La prestigiul moral al şefilor ţineau şi partidele politice, care nu mergeau cu morala chiar "în vârf de băţ", dar aveau în cap un Iuliu Maniu, un Brătianu, un Averescu. Simiştii însă, cari la o dramatică cotitură au înţeles să sprijine impostura, au dovedit deja, prin asta, că n'au înţeles nici abeceul Legiunii şi că deci, n'au nimic în comun cu ea, aşa că n'ar mai trebui în vecii vecilor primiţi

în Legiune. Pentru puterile lui Sima, Legiunea era la prea ameţitoare înălţimi, - pe care, neputându-le atinge, a coborît Legiunea la anemicul său nivel; dar la acest nivel, târât de toate mizeriile sufleteşti, nu-i nicio greutate să se ajungă. Poate deaceea unii tineri au preferat simismul, care se poate atinge fără efort, - agăţând de stindarde, în locul pajurei lui Corneliu Codreanu, pupăza lui Sima.

Zic unii că n'ar trebui să se mai ocupe nimeni de persoana acestuia, după deces, E fals, pentrucă Sima a intrat în istorie, iar istoria se ocupă de toţi protagoniştii ei, după cazul fiecăruia. Se vorbeşte de Isus şi de Iuda, de Ioan Vodă cel Cumplit şi de Ieremia Golia, de Căpitan şi de Mihai Stelescu. Să rezumăm şi noi strategiile lui Sima, ca să pricepem de ce Hitler n'o fi ţinut seama de tehnica lor.

I. In vara anului 1938, Sima pune la cale o furibundă campanie de acte teroriste, minore în sine dar foarte valabile ca acte de provocare, o serie de incendii în păduri, fabrici teatre şi sinagogi, culminând cu încercarea de asasinare a lui Goangă. Pagube: uciderea lui Corneliu Codreanu, a Nicadorilor şi a decemvirilor; câştigul: Zero!

II. Acţiunea de "răzbunare" dela 21 Septembrie 1939. Pagubă: înainte de-a reuşi, pier mai multe echipe; apoi, întreaga echipă a lui Miti Dumitrescu, în fine Statul Major al Legiunii de la Râmnicu Sărat, în frunte cu inginerul Clime, dr. Banea, Alecu Cantacuzino, Totu, etc., căpeteniile închise la Braşov, Vaslui, Miercurea Ciucului, plus câţiva legionari de fiecare judeţ - total, vreo 400; câştigul: Zero!

III Rebeliunea pentru confiscarea puterii. Pagubă: alungarea dela guvern, excluderea dela războiul contra comunismului, zeci de morminte, sute de fugari, mii de condamnări; câştigul: Zero!

IV. Fuga în Italia, rezultat al aceleiaşi "iluminări" obscure. Paguba: sute de legionari îngrămădiţi la Buchenwald şi Dachau, mii de oameni închişi în ţară; câştigul: Zero!

V. Pactul cu comuniştii a fost şi el, desigur, rezultatul unor " intuiţii iluminate", cum ar zice Brădescu. Pagube: alţi morţi şi alţi întemniţaţi; câştigul: Zero!

Ne limităm aci cu bilanţul catastrofelor provocate de Sima. Să le fi ştiut Hitler, de-a preferat să piardă războiul şi fără sfaturile strategice ale celuia de la Mândra? Interesantă lipsa de analiză din partea unor tineri, cari preferă să'nghită nemstecat tot ce li se oferă, mergând până a afirma că Sima a salvat Mişcarea din decăderea ei, fără să se întrebe nici cum a salvat-o, nici cine o aruncase în aceea prăpastie a decăderii, inversând total rolurile.

Interesant de observat cum funcţionează glagoarea simistă. Când a murit Doamna Sima, Traian Popescu făcea vinovat, în "Carpaţii" săi, pe redactorul Vetrei, care i-a produs multă amărăciune publicând "Dosarul ruşinii". Aşadar nu cel ce comite porcăria e de vină, ci cel ce o denunţă; nu hoţul e de vină, ci cel ce strigă "hoţii!". Acelaş Traian Popescu care se fălea, în acelaş loc, cum Antonescu l-ar fi ridicat de pe baricadele rebeliunii pentru a-l trimite ca ataşat comercial la Bratislava! Minciuna fiind dela diavolul, ea a făcut totdeauna casă bună cu ceata simistă. cea mai gogonată dintre toate a fost interpretarea dată "răzbunării" Căpitanului. Acesta, model de patriotism luminat şi minte clară şi bun simţ, n'a putut nicidecum concepe că, dacă e el ucis, ai săi să dea foc ţării. Va fi vroit, probabil, să-şi intimideze adversarii, oprindu-i dela o mişelie. Chiar un simist notoriu, ca Sturza, vedea răzbunarea doar ca o împlinire, într'o eventuală guvernare, a gândurilor căpităneşti. O răzbunare adevărată prin moartea lui Călinescu nic nu era de conceput, dată fiind uriaşa statură a Căpitanului ce apărea mai degrabă ca o ofensă. Dacă chiar trebuia răzbunat Căpitanul prin asasinat, atunci miminum ce se putea face era uciderea nu a grăjdarului, ci a celui dela care pornea porunca, adică a lui Karol-Wolf, vinovatul principal alături de Sima; iar acestuia, dacă mai avea vreun strop de conştiinţă, cistit vorbind, ştia singur ce-i rămânea de făcut. Aşa, uciderea numai a lui Călinescu n'a răzbunat ci numai a ofensat pe Căpitan, punându-l pe acelaş cântar cu acea pocitură, parcă geamăn cu Sima: ambii mărunţei şi gheboşi, cu aceeaşi vocaţie a sângelui îmbelşugat şi însemnaţi dela natură: chior unul, surd celălalt. O răzbunare totuşi a fost, dar nu a Căpitanului ci a nebunului. Ce e o răzbunare a arătat Karol, care şi-a răzbunat sluga cu vârf şi îndesat, ucigând într'o noapte floare de legionărime, tot ce ţinea anume în acest scop prin lagăre şi închisori, cu un supliment de mai prin toate judeţele! Dar de asta nu pomeneşte niciun simist. De aceasta nici Miti Dumitrescu, prezentat ca un om întreg, nu a fost conştient. Nu vom şti niciodată ce i s'a spus, căci Sima n'a avut niciun interes s'o facă, dar cătând el mai apoi să se desbage, după ce-şi făcuse un merit din "răzbunare", afirmă undeva că pe Miti nu l-a

mai văzut în ultimele săptămâni înainte de atentat, fiind ocupat cu organizarea unei răscoale: e dededus că acesta va fi fost rostul anunţării dela radio, ca semnal al începerii acelei răscoale - pe care Sima nu mai avea acum, niciun interes, când drumul spre şefie i se liberase prin atâtea ucideri, s'o deslănţuie, aşa că s'a întors liniştit la Berlin.

Dar pe Sima îl prindem cu şoalda de multe ori.

Intr'un interviu din 2 Septembrie, Dumitru Groza afirmă că la închisoare, în faţa mai multor deţinuţi (Radu Mironovici, pr. Borşa, Vojen, Aurel Călin, Budişteanu, Titi Cristescu, pr. Stăniloaie, Petre Pandrea, etc.), Victor Biriş a declarat, printre altele, că în vara anului 1938, aflându-se în grădina botanică din Bucureşti cu Moruzov şi Sima, cărora le făcea paza, a auzit, din discuţia lor de 15-20 de minute, următoarele: "Dragă Horia, e momentul să acţionezi, trebue să acţionezi!". Mai apoi - continuă Biriş, ajuns între timp şeful poliţiei de stat -, auzind că Antonescu vrea să transfere pe deţinuţii dela Jilava la Văcăreşti, ca să-i pună la adăpost, şi "temându-se ca Moruzov, la un viitor proces, ar putea desvălui raporturile lui cu Horia Sima, au căzut amândoi de acord să-i suprime pe toţi cei cari au contribuit la asasinarea Căpitanului şi a tuturor legionarilor". In acest scop Biriş a înlocuit garda muncitorească cu subalterni ai lui, câţi au încăput în două bricuri.

Că şeful Legiunii se juca de-a pietricelele găsim şi în "Anii de groază din România comunistă", unde dl Virgil Mateiaş vorbeşte la pg.34, de "învestirea dată de Căpitan atunci când i-a trimis generalului Dumitru Coroama o pietricică, adusă dela închisoare de soţia Căpitanului, pe care el scrisese cuvântul "MISCATI-VA", piatră pe care Generalul trebuia să i-o dea lui Sima: "La cererea Generalului, eu însumi l-am căutat pe Horia Sima, pentru a-i da acel mesaj". Numai că, pusă în cauză, Doamna Codreanu desminte categoric! Dela Râmnic dânsa a adus nu pietricele pentru grădiniţa de copii a lui Sima, ci un bilet în care EL recomandă tocmai pe dos de ce pretinde Mateiaş, "linişte, linişte, linişte" şi "să nu se încerce nimic care ar agita spiritele". La o şedinţă de comandament din grădina lui Titi Cristescu dela Obor, la care a participat Papanace, Borşa, Horodniceanu, Dragomir-Jilava şi Sima - confirmă dl Stănicel, fost secretar al Căpitanului -, "mi s'a arătat nota (adusă de Doamna Codreanu). Am recunoscut imediat scrisul Căpitanului. Rândurile conţineau un ordin categoric: "linişte, linişte, linişte". E o spovedanie făcută ca sub patrafir, cu umbra Căpitanului de faţă. Cum însă dl Mateiaş trece drept un om serios, n'ar mai rămâne decât două ipoteze: sau editura simistă dela Madrid, care i-a tipărit cartea, şi-a permis să "colaboreze", interpolând bazaconia de mai sus (fapt întărit şi de insistentele adaose, după fiecare pomenire a numelui de Sima, "comandantul Mişcării Legionare" - caşicum s'ar mai fi îndoit cineva...), dar atunci autorul, ca om de onoare, ar fi trebuit să desmintă; sau cineva de pe la Siguranţă, în cadrul de creare a mitului Sima, şi-a râs de buna credinţă a Generalului şi a dlui Mateiaş, încredinţându-le o piatră de pe prundul gârlii, cu ridicola didascalie, justificativă pentru iresponsabilele acte ale lui Sima, dar şi pentru răspunderea morală a Căpitanului în toate aiurelile de pe teren. Indemnul fabricat de Sima şi tramandat de "oameni de credinţă" contrazice toate dispoziţiile autentice date de Căpitan. Si-apoi, ce nevoie ar fi mai fost de un atare ordin, când, în turbata-i deslănţuire teroristă, Sima chiar se prea mişca?" Dar, noi la urma urmei, chiar de-am lua de bună aceea poveste de adormit copii, "Mişcaţi-vă" nu-i nici de cum o indicaţie spre şefie, - care încă nici nu era liberă - ei văzându-l acum ce poate, tot îl îndemnau să-şi intensifice talentele... Cum ar fi putut să fie altfel, când în aceea epocă trăiau Clime, Borcea, Cantacuzino, etc., - Iar, de să fi fost o listă cu o sută de potenţiali succesori, nici nu e sigur că Sima ar fi intrat în ea?...

De altfel Sima n'a făcut niciodată economie de minciuni. Se ştie cum l-a amăgit pe bătrânul Codreanu, lăsându-l să creadă, până şi-a întărit poziţia, c'ar fi trăind Căpitanul şi va veni la timpul oportun. In "Prizonier al puterilor axei" - (pg.126) afirmă la pg.126, că soţia i-"a fost găzduită la Doamna Codreanu, soţia Căpitanului", care ar fi şi intervenit la Ică Antonescu pentru Doamna Sima, învinuită că şi-ar fi însuşit nişte bijuterii confiscate când cu "românizările". Până la urmă, scrie textual dl Sima, "bijuteriile respective au fost trimise înapoi de soţia mea la Siguranţă": în bună logică, - dacă le-a restituit, înseamnă că le-a avut! Doamna Codreanu însă desminte respicat şi aici: "N'am avut relaţii de prietenie cu D-na Elvira Sima, nu am adăpostit-o niciodată în locuinţa mea, aşa cum pretinde D-l Horia Sima - şi n'am intervenit niciodată pe lângă Ion Antonescu sau altă autoritate în sprijinul sau defavoarea D-nei Elvira Horia Sima, Clar, nu?... Trucaje găsim şi în "Legiunea în imagini", unde perioada Codreanu cuprinde 34 de pagini, iar cea simistă... 134!. La paginile 59 şi 64, Doamna Codreanu apare, la

Berlin, în primul plan însoţită de... Horia Sima: era vremea datului din coate în cursa spre şefie, Doamna Codreanu afirmă însă că pozele sunt false! La pagina 45, o fotografie în care"Căpitanul salută pe cei ce merg spre marea biruinţă" e datată 1938, vrând să sugereze un fel de dare în primire... Numai că în ea apare şi Generalul Cantacuzino, mort în Octombrie 1937!

Afirmă Sima, vorbind de rebeliune, că "au fost şi capitale de judeţ în care ocuparea prefecturilor de armată s´a făcut fără nicio împotrivire, ca de pildă în Dâmboviţa, Muscel sau Oltenia, dar aceste trofee antonesciene reprezentau o minoritate pe aria întinsă a ţării". Si-aicea Sima minte conştient, căci nu se poate să nu fi cunoscut adevărul, când primul lucru ce ni s´a cerut la sosirea la Rostock a fost un raport amănunţit asupra decursului rebeliunii în judeţ. Nemulţumirea lui Sima trebuie că provenea din alt motiv: că la Câmpulung nu fusese vărsare de sânge! căci tot ce spusese Căpitanul, ceace-i mersese mai mult la inima lui Sima, în interpretare personală, e afirmaţia că victoria legionară e condiţionată de cantitatea de jertfe. Si-atunci s´a pus cu tot zelul pe provocat de jertfe! ale altora, bine´nţeles, căci trebuia să mai rămână cineva, ca să comande. El provoca şi se pitea. La 3 Septembrie, singur spune c´a stat ascuns la un sas în marginea Braşovului, şi când a aflat dezastrul a luat-o la fugă spre noua graniţă cu Ungaria; l-a întors din drum gazda, care tocmai asculta la radio întorsătura cu Antonescu, care prelua puterea. La rebeliune, nu ne-a trimis niciun fel de dispoziţii. "Unde mă aflam eu în timpul acesta? scrie el singur: Nici pe baricade în mijlocul camarazilor şi nicila vreun centru legionar de comandă al Capitalei. Pierdusem contactul cu miniştrii şi căpeteniile mişcării. Umblam singur din loc în loc, din casă în casă, căutându-mi adăpost pe unde puteam. Ideea mea fixă era să nu cad în mâna zbirilor lui Antonescu, ştiind că, dacă mă prind, mă lichidează în învălmăşeala evenimentelor de atunci" (şi ce se făcea Brădescu fără şef?) "Dar mai important decât aceasta - continuă Sima - era ca legionarii să ştie că sunt în viaţă şi libertate" Cât despre ei, puteau să crape toţi...

Dar nici aceştia nu erau de bronz. Imi povestea Paul Popescu cum a ajuns el să se lepede de satana. Aflându-se cu Sima în regiunea Cuneo, de unde urmau să treacă clandestin, călăuziţi de doctorul Bulbuc, în Franţa , - un băetan, văzându-i bine îmbrăcaţi şi cu geamantane, i-a luat drept contrabandişti şi i-a somat, întinzând puşca, să-i predea tot. Mai rămăsese o geantă, pe care băiatul o cerea ameninţător. Umilit de jena situaţiei, Bulbuc a început înaintarea, strigând: Ti-am dat tot, ia-o şi p´asta! Iao!... Mergeau în monoton, el având în spate pe Popescu, iar Popescu pe... Sima. Infricoşat, băiatul a tras şi Bulbuc a căzut fulgerat. Mi părut grozav de rău de pierderea unui om de mare valoare - îmi spunea Paul Popescu, dar m´am vindecat şi eu de şef! De-atunci nu mi-a mai trebuit. Un comandant care se ascunde după un frate de cruce, n´a fost neam de neamul lui legionar. Si-atunci mi-am explicat multe...

La rebeliune, lipsind total îndrumările "de sus", am dedus, din cele dela radio, că-i ceva care nu merge. Am telefonat la judeţele vecine, nici ei n´aveau nicio dispoziţe dela Centru. Mă aflam la învăţătorul Chiriţescu din Mărăcineni cu un camion de căciuli, cojoace şi opinci pentru săraci, când un strejar m´a anunţat că sunt chemat la telefon la primărie: Ghică Andriţoiu, ajutorul meu, mă anunţa că la Câmpulung s´a prezentat un colonel, venit cu o trupă dela Slatina, şi cere prefectura. Am deşertat aci camionul, crezând că mă întorc repede, şi am plecat să văd de ce e vorba. Prefectul, lipsea şi el, fiind convocat la Bucureşti. Am convenit cu colonelul că-i vorba, desigur, de o "ceartă în familie", care în câteva zile se rezolvă, aşa că n´are rost să ne punem rău unii cu alţii. Să rămânem deci fiecare "cu arma la picior", până s´or lămuri lucrurile la Bucureşti. Am convocat imediat prin telefon toate organizaţiile săteşti şi au venit ca la 3000 de oameni, înarmaţi ca pe vremea lui Negru Vodă. Ostaşii defilau cântând pe nişte străzi, noi la fel pe altele, şi nu ne întâlneam niciodată. Când, la 23 Ianuarie, a venit ordin dela Sima, am avut o şedinţă de despărţire la Ateneu, unde mulţi plângeau de atâta nenoroc, iar spre seară prefectura a fost predată fără prezenţa mea, căci n´am crezut de bine să consacru oficial, prin funcţia mea, o înfrângere legionară de care nu eram cu nimic vinovat.

La câteva zile pornea spre închisoarea Craiovei un frumos buchet de 25 de oameni din toate clasele sociale: şeful judeţului şi ajutorul său, prefectul, Durduc dela poliţie, preşedintele tribunalului judeţean, Dragomirescu, judecătorul Oprescu, preoţii Enescu, Savu dela Chilii şi Gâlca, prof. Felix Klein, Buftea, studenţi, ţărani şi muncitori. Am protestat în faţa judecăţii, spunând că la Câmpulung a fost unul singur care a dat ordin şi 3000 cari au executat! Si-atunci: or, este judecat numai cel ce a dat ordin, adică eu, ori sunt judecaţi toţi executanţii; prezenţa numai a acestor 25 n´are niciun rost, ei fiind la fel de vinovaţi - sau

nevinovaţi - ca tot restul până la 3000. Mai remarc că în apărare, fără să fi fost rugat, a venit ca martor şi noul prefect, depunând în favoarea noastră. Ceea ce i-a atras riposta preşedintelui, col. Popescu-Cetate: Vă daţi seama Domnule Colonel, că cu astfel de afirmaţii sunteţi pasibil de a apărea în faţa Consiliului de Război? O fi - a răspuns acesta calm; dar dacă nu erau aceşti tineri mintoşi, se întâmpla şi la noi ce s'a întâmplat în alte părţi... Regret că am uitat numele, - căci acest ofiţer demn ar fi meritat să apară pe toate calendarele naţionale, - alături de numele celor 7 ofiţeri-prefecţi cari, în urgia epocei carliste, au refuzat totuşi, în noaptea de 21/22 Septembrie 1939, să execute ordinul telefonic de a ucide oameni nevinovaţi, cerând ordin scris... aşa că'n 7 judeţe, şi în plină eră de teroare carlistă, nu a fost împuşcat nimeni!

Tribunalul trebuia totuş să ne condamne, c'aşa era porunca - pentru intimidare şi răzbunare. Maiorul Cozma, procurorul, declara în rechizitoriu că-i pare rău că funcţia îl obligă să ceară condamnarea... Au fost totuş câteva achitări, câteva amenzi, iar condamnările, sub 5 ani. Si-am auzit apoi că tribunalul a fost admonestat pentru "blândeţea " arătată. Din închisoare am ieşit după o amnestie, dar cu domiciliu obligatoriu. Toate acestea le ştia dl Sima când a scris ce-a scris. Dac' am predat prefectura la comandă, de ce ne-or fi mai plimbat pe la Craiova?...

Dar zelul mincinos al şefului a molipsit şi pe trupeţii "de credinţă". Intr'un extras fotokopiat dintr'o publicaţie timişoreană, "Gazeta de Vest" (Februarie 1993), trimis de un prieten, văd un interviu al lui Nistor Chioreanu, comandant legionar în promoţia lui Sima, din care aflu că, la Rostock, "lui Boeru i s'au alăturat vreo trei legionari: un profesor din Berlin, doctorul Apostolescu şi Petre Vălimăreanu Pe chestia asta ne-am certat urît cu ei. Noi nu puteam în ruptul capului să îngăduim ca această crimă politică împotriva lui Iorga, cu efecte incalculabile pentru ţară, să fie aplaudată şi glorificată". Dacă-i aşa, dl Chioreanu trebuia să se certe nu cu Apostolescu şi Vălimăreanu, ci cu Sima... Căci el l-a acoperit pe Boeru, lăsând ca mârşevia să planeze asupra Mişcării în vecii vecilor, deşi aceasta n'are absolut nicio legătură cu uciderea lui Iorga, ea fiind isprava personală a lui Boeru; dar ocrotirea acordată acestuia de către Sima naşte nişte legitime semne de întrebare. Intr'o broşură scoasă de Ghiţă Costea asupra acestui caz, inspirată şi - credem - chiar redactată de ocrotitorul său, şi'n care Boeru e comparat cu Terente şi Munteanu, găsim că "e uşor a face pe eroul <u>la adăpostul regimului legionar</u>"; "în Germania, cine putea să împiedice executarea cererii de extrădare... decât <u>blocul compact al Mişcării?</u>"; "n'ar fi cutezat nimeni să-l aresteze <u>atâta vreme cât Mişcarea era la putere</u>"; "nimeni nu-l urmărea <u>până la 23 Ianuarie 1941</u>"; "Boeru săvârşeşte o acţiune de răzbunare pe socoteala lui, creind Mişcării o situaţie teribilă şi <u>fără să-şi asume niciun risc personal</u>, <u>căci Mişcarea se afla la putere</u>". Că bine mai cunoştea Boeru pe Sima, de vreme ce era atât de sigur de impunitate! Fapt e că "comandantul" l-a "confinat" la Sinaia, unde merg boierii vara să schieze, "pentru a ocroti viaţa oamenilor politici"!

Aici mai găsim şi o afirmaţie de tot hazul: aflând de ridicarea lui Iorga, "comandantul umblase toată noaptea după el ca să-l împiedice dela săvârşirea faptei". Si cum Tara Românească avea vreo 300.000 de kilometri pătraţi... Dar à propos: de unde cunoştea Sima intenţiile lui Boeru?...

Imi spune comandantul: dacă Boeru s'ar fi predat Justiţiei, ne-ar fi uşurat mult situaţia. Eu am aşteptat acest gest. Eu nu puteam să-i cer acest gest... <u>din consideraţii de etică legionară</u>"; dar acesta "a lăsat ca <u>toată greutatea faptei lui stupide să cadă asupra Mişcării</u>"; soarta lui "va depinde de modul cum se va rezolva chestiunea, în ansamblul ei, de către Conducătorul Statului", încheie senin dl Sima, uitând că nu Boeru şi Antonescu aveau răspunderea Mişcării, ci el era cel dintâi obligat s'o apere "de orice compromis şi compromitere"! In dilemă, el a lăsat cadavrul în cârca Legiunii, luându-l din spinarea unui gregar...

Unde e minciuna lui Chioreanu? La Rostock, eram vreo patru sute, şi oamenii se grupau, intim, după regiuni, după relaţiile sau prieteniile anterioare, după cuiburi formate după aceleaşi criterii. Aşa se face că pe unii nici nu ştiam cum îi chema, iar cu Boeru nu cred să fi vorbit de patru ori în cei patru ani de coabitare forţată. Mai des l-am văzut după bombardamentul dela Buchenwald, când lângă Viena , la Fischamend, trăgeam la aceeaşi gazdă Dr. Stitz; cu el, cu Ilie Olteanu şi Mişu Tase şi alţii; dar Chioreanu nu mai era aici, ca să ne audă... "glorificările"...Boeru îmi reproşa răvaşele trimise lui Sima la Viena, "acum, când el e aşa de prins cu probleme serioase"; Tase, în schimb, zicea că e bine ca şeful să ştie ce se'ntâmplă în Legiune.

Am auzit că Chioreanu s'a apucat să facă în ţară un partid; dacă şi acolo o proceda la fel de "onest", nu-i garantăm niciun succes. Acolo, mai ales azi, trebue să troneze <u>adevărul</u>; altfel, ar fi să credem că şi numele său e minciună, de

§

derivând el nu de la Tara Chioarului, ci dela vreun beteşug lumesc, pe care-l avea şi Călinescu...
Afară de cazul că va avea şi acolo noroc să dea peste tineri ahtiaţi de adevăruri, de publicat fără obligaţia vreunei verificări...

Cât despre Apostolescu, pe care-l cunosc de vreme îndelungată, fiind satele noastre vecine, şi pe care l-am ştiut totdeauna ca om dintr'o bucată, nu l-am bănuit niciodată ca admirator al "gloriei" lui Boeru; noroc cu dl Chioreanu, care ne-a informat "cinstit"...

Aşadar, cu Boeru n'am avut niciodată niciun fel de raporturi. Dar nu ştiu ce i-a năzărit odată, că tam-nesam a scos o publicaţie. Grosuţă, lunguiaţă şi plină de arhangheli pe copertă, având ca obiectiv declarat distrugerea Vetrei şi a redactorului ei. După 5-6 numere însă a încetat, din lipsa de ecou, şi de partener de ţigănie. Căci noi nu i-am răspuns niciodată. I-am pus numai o întrebare de 4-5 rânduri. Căci se întâmplase ceva mai înainte, cu ocazia unei solemnităţi la Biblioteca din Freiburg, la care venisem şi eu dela Roma, ca unii fruntaşi legionari (Gârneaţă, Papanace, Enescu, Mihăilescu, Racoveanu, cam vreo zece cu toţii), să se întâlnească pe dealul dinsus de localul pus la dispoziţia bibliotecii de Prinţul Nicolae, la o masă sub un stejar bătrân din curtea unui restaurant, să se pună problema volumului II din "Pentru Legionari". Boeru a opinat atunci că cel mai indicat cu redactarea ar fi...redactorul Vetrei, punct de vedere adoptat de toţi. Eu am acceptat, dar cu condiţia să mi se pună material la dispoziţie, iar eu să fac numai un fel de proiect, pe care să-l întregească toţi cei ce cunosc mai bine lucrurile. La realizare nu s'a ajuns, din lipsă de material suficient. Boeru afirma acum, printre injuriile pe care mi le aducea, că sunt analfabet. Intrebarea mea era: cum de am ajuns la această lamentabilă situaţie, după ce fusesem socotit, chiar de Boeru, drept cel mai indicat să fiu, nici mai mult nici mai puţin decât continuatorul scrisului Căpitanului? Răspunsul îl mai aştept şi astăzi...

Prin 1967 Boeru m'a dat în judecată la tribunalul din München, pentru o întrebare ce i se făcea în Vatra nr.101, pg.27: De ce la Rostock şi Fichtenhain se fălea cu uciderea lui Iorga, iar acum caută să se desbage? A avut însă grijă să acţioneze cu întârziere, aşa că din cauza prescripţiei, procesul nu s'a mai judecat, iar Boeru s'a putut lăuda c'a reacţionat...

Gelos pe gloria întru minciună a chioreanului, Brădescu nu se lasă nici el mai prejos, precum vedem în acelaş număr al aceleaşi publicaţii tinereşti, unde se întreabă îndurerat: "Nu e oare curios că, în această perioadă de mari şi necontestate sacrificii, SINGURII LEGIONARI ce-au realizat ceva conform gândurilor căpităneşti şi singurii ce sunt loviţi, condamnaţi şi mai ales împiedicaţi să-şi facă datoria de cetăţeni, SUNTEM NOI, cei activi şi fideli conducătorului legitim al Mişcării? Pe când un N.I., un P.V. şi alţii din aceeaşi tagmă, se pot preumbla în România după vrere, pentru a pune în mişcare (fără nici o impiedicare oficială) o anumită Legiune..dar ce-au făcut ei oare în răstimpul dintre 1941 şi 1989? Nu-i greu de ghicit. Şi-au făcut cariere şi au înjurat de mama focului pe Horia Sima şi pe cei ce l-au urmat în lupta ce a dus împotriva comunismului ce cotropise ţara..".
Incep prin a-l scuza pe dl Brădescu, că soarta l-a privat de ocazia de a se coace ca legionar: fiind mereu în străinătate, n'a avut nicio ocazie de a gusta ca şi Sima, nici din ardoarea taberelor, nici din deliciile închisorilor. Or, spune şi Gârcineanu, "de la temniţă înainte începe adevărata verificare legionară", aşa că nu i-a rămas decât să povăţuiască pe alţii, prin scris, cum să facă să fie... bun legionari. Prima minciună, în citatul citat, e că mă plimb în ţară "după vrere", deşi eu nu-mi văd ţara de peste 52 de ani! Pe urmă, pe câte ştiu, "după vrere" se plimbă acolo toată lumea, inclusiv vistavoii lui Sima, şi nu cred că asta ar constitui vreo vină. Singurii cari au fost daţi afară au fost redactorii "Cuvântului Românesc" din Canada, dar aceia nu sunt simişti! Cât despre "carieră", eu o mai aştept încă... Dar că Iliescu cinsteşte o catedră universitară la Harvard, asta numai pe un simist înveterat poate să-l supere. Im amintesc, la Rostock, - studenţii şi bacalaureaţii noştri, - deşi nemţii se oferiseră să-i trimită la universităţi (căci aveau cu ce-şi îmbogăţi acolo mintea, spre a fi apoi şi mai folositori). ai noştri i-au băgat în fabrică: pentrucă, ziceau ei, n'ar fi frumos ca în timp ce camarazii în ţară suferă prin închisori sau mor pe front, noi să ne luminăm mintea în loc să-i tragem la baros... A trebuit să ajung eu, printr'un norocos schimb de împrejurări, şef al garnizoanei, ca să-i scot imediat pe tineri de prin fabrici şi să-i trimit, pe socoteala grupului, la studii. Dar când dl Brădescu afirmă că singurii legionari cari au realizat ceva în exil sunt sectanţii lui Sima, abuzează barbar de necunoaşterea în ţară a activităţii de aici. Mai întâi, legionar e cel ce trăieşte conform legilor legionare, legi călcate toate în picioare de Sima însuşi. Si-apoi, realizările lor sunt numai vânturări de vorbe tipărite,

pline de teorii şi de falsă istorie. Cea mai importantă realizare a lor a fost cea din "dosar", dar că asta ar avea vreo legătură cu lupta... anticomunistă, sau cu niscai "gânduri căpităneşti", asta numai în optica simistă poate încăpea. Realizări au fost în exil, dar toate înfăptuite de legionari, deci antisimişti prin definiţie.

COPIII CAPITANULUI

Inchisorile, pentru sufletele predispuse la reflexie şi adânciri, sunt o adevărată "academie", cum au fost botezate, mai mult ca un "haz de necaz", de înşişi cei ce, constrânşi de grozăvia inumanului regim, îşi caută scăparea în gândire, şi'n conversaţii de nivel. Uneori, cu profit. Căci de-acì au ţâşnit câteva cărţi celebre, şi mulţi au ieşit cu o mai largă viziune a eternelor realităţi. Aşa se face că unii din foştii persecutori ai Mişcării, venind acolo în contact direct cu legionarii, cari n'au ţinut seamă de trecut ci i-au ajutat curat frăţeşte, s'au căit de neomeniile făcute. Se spune astfel că Ion Mihalache, între alţii, regreta că n'a cunoscut bine pe legionari la vremea sa, iar Petre Pandrea le lua chiar apărarea în contra calomniilor.

Dar pentru a ajunge la asemenea concluzii cinstite, era necesară o predispoziţie de cinste sufletească. Cui n'o avea, nu-i rămâne decât să confirme constatarea populară, că "ce naşte din pisică, şoareci mănâncă". Aşa se face că în Exil, pe lângă oameni de talia Domnului Penescu, cari nu pierd o clipă din vedere obiectivul principal, au venit şi inşi cari, proclamându-se zgomotos ca anticomunişti, trag cu sete în... Garda de Fier, adică în principalul adversar de totdeauna al regimului ucigaş din ţară. Meschinăria lor n'are hotar. Se spune că unul din ei, cu aspect de bulibaşă, ar fi respins cu greaţă, aproape ofensat, coliva ce i se oferea la un parastas al lui Corneliu Codreanu! Altul, tip ţigănos, anticomunist la fel de dârz bine'nţeles, editează un pamflet, infam şi mincinos, contra... Mişcării anticomuniste! Un levantin se delectează în a identifica în fiecare secătură ceauşistă un... "comandant legionar" (de al cărui nume însă nimeni n'a auzit în Legiune!), dar acesta n'a trecut prin proba focului. Cum n'a trecut nici acel Kremer din America, care a scornit tot felul de murdării contra episcopului Trifa, vinovat de a fi fost legionar şi, ca atare, de a-şi fi transformat Eparhia într'un bastion antimarxist. De s'ar lua după astfel de suflete de smoală, Dumnezeu n'ar mai găsi îndurarea de a se pleca asupra soartei bietei noastre Românii!

De unde atâta ură şi mişelie? Că presa din Sărindar căta să compromită cu tot felul de mârşăvii mândrul stăvilar verde din calea colonizării unui pământ, pe care noi îl locuiam de când este el locuit, e explicabil. Ba chiar normal, am zice. Mai ales că stăvilarul obstacola şi expansiunea comunistă dincoace de Nistru. Cum să ne explicăm însă atitudinea unor victime ale regimului de ocupaţie, pentru care, ajunse în libertate, lupta contra comunismului pare mai mult un alibi, ca să poată izbi şi mai crunt în cea mai decisă citadelă anticomunistă?..

Fapt e că, vrem nu vrem, în Exil nimic serios nu s'a făcut şi nu se poate face fără legionari, din cauza numărului lor, a calităţii, vigoarei, energiei, a curăţeniei de cuget. Mulţi dintre ei sunt aici de vreo patruzeci de ani, dar nimic n'a slăbit dârzenia şi fapta lor. Unde te'ntorci, în tot ce e de falǎ, vezi urma lor, în tot ce este românesc, şi anticomunist. Am mai avut prilej să pomenim de nume ca Wurmbrand, Danielopol, Sergiu Grossu, Korne, Cârje, Grigore Dumitrescu, sau de eroii dela Berna. Dar aici am vrea să pomenim numai sectorul legionar: pentrucă având ei de înfruntat coaliţia universală a forţelor oculte, legionarii mai suferă şi discriminări, chiar din partea unor compatrioţi, ca "fascişti": nume cu care n'au nimic comun, afară de răspicata atitudine antimarxistă. Discriminare cu atât mai nedreaptă, cu cât, precum am spus, mai nu există realizare mai serioasă a Exilului, care să n'aibă la bază mult hulitul element legionar. Astfel, sufletul Societăţii Academice Române a fost legionarul Mircea Popescu; rezistenţa românoamericană e centrată pe Episcopia condusă de legionarul Trifa; rezistenţa din Paris are ca pivot tot Biserica, condusă de un legionar, Boldeanu; Căminul Cultural din Madrid, construit şi gospodărit de legionarul Iasinschi, azi condus de legionarul Seitan; Biblioteca din Freiburg are ca ctitor pe legionarul Virgil Mihăilescu; Episcopia Română Ortodoxă din Germania e condusă de preotul D.Em Popa, tot legionar, cu publicaţia "Zori de zi", redactată de D.C.Amzăr; numele legionarului Dimitrie Găzdaru e prezent în toate congresele şi lucrările lingvistice; savantul Mircea Eliade, victimă cândva a demenţei carliste, e citat peste tot unde e vorba de istoria religiilor şi literatură; de numele legionarului Paul Costin Deleanu e legată existenţa Centrului Român de cercetări din Paris, urmat apoi de legionarul Filiti; reconstrucţia oraşului San Juan (Argentina), după cutremur, e legată de numele inginerului legionar N. Horodniceanu; în acelaş oraş, o stradă poartă deja numele legionarului Andrei Costin; "Piteştii", cartea care a demascat cu atâta

răsunet ororile comuniste, e opera legionarului Dumitru Bacu; la Milano, legionarul Nichi Constantinescu conduce viguroasa revistă anticomunistă "Alternativa naţionale"; dacă la "Vatra Românească" există o troiţă în memoria miilor de Români morţi în Siberia, ea e fapta ţăranului Dimitrie Nimigeanu, fost însuşi deportat acolo, despre care a publicat şi foarte interesante amintiri; "Exilul solidar" din New York, e condusă de legionarul Petre Mihail; "Drum" din America, de legionarul Posteucă, apoi de Halmaghi; "Vatra" din Freiburg, e fapta altor legionari; cauza Românilor de peste hotare e susţinută, prin scrieri şi memorii, de legionarii Papanace, Zahu Pană mai apoi Sava Gârleanu, etc.; de refugiaţii din lagărele din Austria se ocupă legionara Dorina Gabor; legionarul Matei Hojbotă ia parte regulat la toate congresele mondiale anticomuniste; cu banii cheltuiţi pentru refugiaţi, doctorul Apostolescu şi-ar fi putut construi o vilă; legionari ca Nae Iliescu, Răuţă, Lozovan, cinstesc catedre universitare; singurul mare demnitar de ieri, care a crezut de datoria sa să ducă alinare în lagărele de refugiaţi, Prinţul Nicolae, a făcut-o cu colaborarea legionarului M.F. Enescu, editor cu legionarul Horia Stamatu, al revistei "Fapta"; legionarul Cuşa, Fleşeriu, Măruţă, sunt editori cunoscuţi în tot exilul; legionarul Ciufecu întreţine, prin societatea "Fărşerotul" (America), flacăra dragostei de vechile noastre plaiuri din Balcani; legionarul Chirani a popularizat, în sferele politice din Chile, crezul şi optica legionară; contribuţia unor legionari ca Bulumete, Ovidiu Popescu, Basarabescu, Ilie Munteanu, Graţian Radu, Indrieş, Gheorghe Iordache, Dinu, e prezentă oriunde e nevoe, la fel ca a lui "moş Ciobanu"; francezii de pe Valea Loirei cunosc dezastrul românesc din versurile legionarului Traian Miron, apărute în revistele locale. In strădaniile din Elveţia pentru o biserică română liberă, dăm în primele rânduri de dr. Corbu. Si dacă "Lupta Românească", organul CNR-ului, a putut în fine să apară, se datoreşte tot abnegaţiei şi jertfei legionarului Constantinescu dela Milano. Sufletul Congresului Limbii Române e preotul, legionar, Nicolae Tănase, editor al "Troiţei"; tot în Canada mai iese "Curierul Român", condus de legionarul Petre Sultana; în Brazilia, I.G. Dimitriu edita "Inşir'te, mărgărite". Nu mai cităm revistele legionare propriu zise, ca "Pământul strămoşesc", sau "Orientări". Chiar înfăptuirile nelegionare, ca Fundaţia dela Paris, ori publicaţii ca Stindardul, Limite, America, Solia, Tara şi Exilul, România, Carpaţii, Curierul Românesc, ori "Tara" lui Alexandru Gregorian, nu s'au putut lipsi de colaborarea, esenţială, a unor legionari. In cercul dlui Raţiu, cu buletinul său, se află legionarul Silviu Crăciun, fost chiar şef de judeţ, ba şi Gheorghe Beza, cel care a tras pe vremuri în subsecretarul C. Angelescu, care proteja pe bulgari în Cadrilater: de rămânea la noi, ar fi fost "asasin"; acolo însă e foarte preţuit... Nu ştim câţi refugiaţi or fi ajuns să poarte, la butonieră, prestigioasa "Legiune de onoare"; noi cunoaştem numai unul, pe dr. Vasile Andrei, legionar. Am auzit c'ar fi avut-o şi doctorul Meţianu, tot fost legionar. Nu ştim câţi refugiaţi au obţinut "Crucea de fier" în lupta contra comunismului; noi cunoaştem numai unul: pe părintele Popa dela Freiburg, legionar. "Cuvântul" lui Nae Ionescu a putut să reapară în Exil datorită legionarului Gh. Racoveanu. Dacă Exilul are o gazetă care să stea cu cinste alături de marile cotidiane apusene, o datoreşte legionarilor Eugen Bârsan şi Gh. Bălaşu, cari cu boerească generozitate pun coloanele "Cuvântul Românesc" la dispoziţia tuturor, până şi a detractorilor neleali ai Mişcării. Asta în timp ce, pentru ei înşişi, legionarii se mulţumesc cu un modest "Curier informativ". Si ce să mai spunem de CNR, al cărui principal motor e secretarul său, legionarul N. Guguianu, iar în Germania Augustin Pidianu? Sigur că multe date ne scapă, cele de mai sus fiind în bună parte dintr'o Vatră mai veche, aşa că ne scuzăm la cei nedreptăţiţi.

Dar cât suflet, câtă abnegaţie au cerut toate aceste înfăptuiri! Si câte sacrificii, consimţite din dragul luptei pentru neam şi ţară, măcar că, acolo, ei nu avuseseră parte decât de temniţe şi schingiuiri! Niciun obstacol nu le-a oprit avântul, acestor copii ai Căpitanului, în a da "totul pentru ţară", - pe când, de pildă, "România" comitetului vişoenist, care se sprijinea doar pe pomana americană, şi-a încetat apariţia îndată ce a'nţărcat Bălaia: "lupta" cu tarif n'avea cum supravieţui închiderii de robinet. Alţi politicieni se 'ndeasă acum la moştenire. Vor comitet "democrat", dar cu ignorarea voinţei Exilului; pretind să reprezinte Exilul, dar realizările Exilului sunt cele de mai sus, aproape toate legionare; afirmă că se vor orienta după starea de spirit din ţară, dar, cu puţine excepţii, se fac a nu şti că cel puţin trei sferturi din victimele regimului de ocupaţie sunt legionarii. Si, cum nu poate să existe luptă fără luptători, iar cei mai capabili de luptă s'au vădit a fi legionari, excluderea sau ignorarea lor duce la o dilemă, din care nu-i ieşire: ideatorii noilor formule - ori n'au nici o poftă de luptă,

ci numai să "ciupească", pe unde or putea (în numele unor principii "înalte", natural), ori se leagănă în iluzia de a putea tutelă nişte oameni, cari, chiar şi în situaţia dată, au făcut atâtea impunătoare lucruri. Aşadar: o nouă impostură, sau o crasă naivitate! Dacă-i vorba de "domnia poporului", apoi n'a existat organizaţie în România care să iubească mai mult pe cel obijduit, să lupte mai desinteresat, să interpreteze mai just aspiraţiile maselor, mergâng chiar până la sacrificiul suprem, decât Mişcarea Legionară. Nu noi avem nevoe a fi "băgaţi in seamă"; dar un comitet serios nu se poate sprijini, pentru a fi valabil şi viabil, decât pe realităţile şi valorile naţionale din Exil. Altfel, s'ar repeta trista experienţă din trecut, cu marele abis dintre un comitet-fantomă şi exilul viu. Sperăm deaceea că până la urmă "porunca vremii" va învinge, şi drămuirile pe procente vor înceta. Altfel, ce sens mai are o democraţie atât de trâmbiţată? preopinenţii au ocazia să-şi arate sinceritatea convingerilor, şi a intenţiilor. Legionarii au răspuns, doar, la un apel, dar n'au aşteptat acest apel ca să se înhame la treabă. Cum s'a văzut, o învinge până la urmă strâmtimea de vederi? Asta nu va împiedeca activitatea, în continuare, a celor cu dragoste de neam, capacitatea dăruirii şi desinteres. Ei vor purta mai departe, în furtună, steagul Ţării, neatins de coaliţia de smoală, din Est şi Vest, incapabilă să bareze drumul destinului. E vorba de copiii Căpitanului, a cărora nici asasinarea lui, nici trădările ce au urmat, nici vrăşmăşiile coalizate, cu tot zidul lor de ură şi de mişelie, nu le-au slăbit elanul de a da totul pentru ţară!

Legiunea va trăi cât va trăi neamul românesc. "A crede că odată cu dispariţia lui Corneliu Codreanu se va nărui şi opera lui - spune Nae Ionescu într'o scrisoare prin 1936 (Istoria Mişcării Legionare, pg.343), ar însemna să ne facem o slabă idee despre adâncimea acestei opere. Minunea pe care a făcut-o Crneliu Codreanu e aşa de mare, că de-acum îl depăşeşte şi pe el".

"Trădarea aceasta a lui Sima, ca şi trădarea celorlalte ţinte sfinte ale Legiunii şi trădarea Duhului Căpitanului, au ruinat până în temelii Legiunea - afirmă bătrânul profesor Codreanu. Eu însă spun, după Sf. Apostol Pavel, că dacă Legiunea este dela oameni, ea va pieri; iar dacă este dela Dumnezeu, atunci toate trădările, prigoanele şi vicleniile oamenilor şi ale iadului nu o vor putea opri să se refacă, să crească şi să se facă să ne strălucească Patria "ca soarele de pe ceriu". Iar eu cred şi mărturisesc, că Legiunea este dela Dumnezeu".

- E uimitoare asemănarea dintre Călinescu şi Sima. Amândoi frumuşei la chip, mărunţei şi cu ifose de ghebă; Amândoi veleitari fără frâu, indiferent de mormanul cadavrelor necesare în scopul parvenirii; amândoi "însemnaţi" de natură: unul chior, celălalt surd. Dacă este să găsim o diferenţă, apoi aceasta'i în favoarea lui Călinescu, care, chiar dacă Doamna Adela apărea într'o revistă, "Braţul de fier" parcă, într'o poziţie jenantă cu bancherul Kaufman, personal nu şi-a pătat familia. Si-apoi Călinescu îşi alegea victimele dintre adversari, nu dintre camarazi! El şi-a servit patronul, nu l-a trădat!

- Răzbunarea Căpitanului? E cea mai mare mistificare a secolului. Statura lui Codreanu nu putea fi răzbunată, în conştiinţa legionarilor, cu o biată paţachie. O răzbunare totuşi a fost - şi tot în noaptea de 21/22 Septembrie: Carol şi-a răzbunat cumplit valetul, ucigând floare de legionărime! Asta - da! răzbunare. Cum a fost posibilă această teribilă mistificare, care făcea din pigmeu un erou? Cum se putea pretinde răzbunat Căpitanul, prin dispariţia întregului său stat-major?...

Cel mai important bastion român de luptă anticomunistă din America, Episcopia Română, e opera lui Viorel Trifa; cea mai faimoasă bibliotecă română din lumea liberă, cea dela Freiburg, e opera lui Virgil Mihăilescu; biserica Română din Paris, ruptă de Patriarhia ceauşistă, a fost condusă de preoţii Pârvănescu, Graţian şi Boldeanu; cea mai bună gazetă din exil, Cuvântul Românesc, e opera lui Gh. Bălaşu şi Eugen Bârsan; Căminul Moţa-Marin din Aravaca, zidit sub cârma lui Vasile Iasinschi, a fost condus în continuare de N. Seitan şi Mărcuş; sufletul Soc.Acad. Române a fost Mircea Popescu; vicar al bisericii exilului din Germania e preot D.Em Popa; prof D. Găzdaru a ajuns faimos în toată America de Sud; de numele lui Paul Costin Deleanu e legat Centrul Român de Cercetări din Paris; prima desvăluire a atrocităţilor dela Piteşti e opera lui D. Bacu; refacerea oraşului San Juan din Argentina, după cutremur, unde o stradă poartă numele lui Andrei Costin, e opera inginerilor N. Horodniceanu, Caba şi Dobjanski; troiţa dela Episcopia din America, în memoria miilor de români morţi în Siberia, e opera ţăranului bucovinean D. Nimigean, care şi-a publicat şi amintirile din robie; Soc. "Făeşerotul" din America are ca motor pe prof. Reli Ciufecu; sufletul CNR a fost N. Guguianu, - al Congresului Limbii Române păr. N. Tănase, care edita şi "Troiţa"; G. Racoveanu a scos în exil "Cuvântul" lui Nae Ionescu; editura lui Nichi Constantinescu, "Coresi" a

scos zeci de volume. Şi am putea continua cu alte nume din activul exilului: Eugen Popescu, dr. V. Apostolescu, dr. Vasile Andrei (Cavaler al Legiunii de onoare), D.C. Amzăr, Mircea Eliade, Virgil Ionescu, Ilie Gârneaţă, Zahu Pană (care a pus în circulaţie poeziile din închisori), Demostene Nacu, Petre Mihail (care a scos "Exilul Solidar"), Virgil Popa, Ion Cuşa, Dorina Gabor, Gh. Tase, N. Iliescu (care onorează o catedră la Harvard, ctitor, cu Mircea Popescu, Bujin, Adameşteanu şi alţii al Vetrei de la Roma), Duiliu Sfinţescu, Mihai Enescu, Horia Stamatu, dr. Al. Bidianu, N. Caranica, Lozovan, Mardarie Popinciuc, Demostene Nolla, dr. Octavian Buhociu, Petre Gheorghioni, N. Arnăutu, Gh. Tase, C. Spanache, Hojbodă şi mulţi alţii, ca să nu mai vorbim de Gh. Bulumete, Ovidiu Popescu, Cola Chirani, V. Basarabescu, Petre Indrieş, Ilie Munteanu, Gh. Iordache, Gh. Bocioagă, Petre Dinu, Al. Frunză, etc., cari au ajutat, cu banul trudei lor, oriunde au văzut o treabă românească. Ei bine, toţi aceştia erau legionari - şi toţi, absolut toţi, contrari infantilismelor simiste!...

Dar iată că dintr'o broşură ieşită anul trecut la Bucureşti: "Horia Sima şi raporturile lui cu Mişcarea Legionară", aflăm un fapt uluitor. Povesteşte doctorul Zeana cum pe la jumătatea lui Octombrie 1938, deci cu o lună şi jumătate înainte de asasinarea Căpitanului, Sima a convocat în Calea Rahovei pe şefii studenţimii legionare şi, cu imaginaţia sa prolifică şi morbul "acţiunii", le-a comunicat iminenţa invadării Ardealului de către unguri şi că, pentru a o împiedica, trebuie asasinat Călinescu. Deci el lua hotărîri peste capul Căpitanului încă de pe timpul vieţii acestuia! La obiecţia dlui Zeana că se periclitează viaţa celor închişi, Sima a replicat, patriotard, că "Ardealul preţuieşte mult mai mult decât capul Căpitanului" şi, pentru "acţiune", le-a dat o adresă de unde au ridicat "un revorver, mare, lung şi greu... cu 12 gloanţe, dar care era defect": ceea ce se încadra perfect în obişnuita strategie a "comandantului". Dar ungurii, prinşi de panică, n'au mai venit...

Din cele de mai sus se desprinde însă un lucru foarte grav. Cine era Călinescu? Cel mai fidel executor al parancilor regale; lovind în el, întărâtai la maximum pe rege, care reacţiona dezordonat şi impulsiv, ajutat în aceasta şi de pudredu-i anturaj, în frunte cu Lupeasca şi cu Gavrilă Marinescu. Iată deci soluţia, fără greş de a scăpa dintr'un condei de toată elita legionară, pusă între zăbrele anume pentru aşa împrejurări. Pentru atingerea acestui scop, orice pretext ar fi fost bun. Pretextul "răzbunării" Căpitanului a fost o excelentă ocazie de eliminare a fruntaşilor legionari şi deschiderea căii spre şefie. Desigur că Ardealul pentru noi toţi, inclusiv pentru Corneliu Codreanu, era mai scump decât capul oricui! numai că ameninţarea cu invazia era o născocire. Si-apoi de ce-ar fi trebuit înlăturat Călinescu, când puterea de decizie se concentra în mâinile lui Carol, devenit dictator tocmai în acest scop? Dar aceasta, s'a văzut şi la 21 Septembrie, trebuia cruţat, fiind singurul ce-ar fi putut ordona masacrul! Să nu uităm că fruntaşii legionari se găseau de un an şi jumătate zăbreliţi, fără a li se fi clintit un singur fir de păr în acest lung răstimp, şi că au fost executaţi exact în ziua executării lui Armand Călinescu, - şi Căpitanul însuşi n'a căzut decât după atentatul dela Cluj, nereuşit în sine dar foarte reuşit ca act de provocare. Dacă graba lui Sima de a se debarasa de căpetenii şi a-şi netezi drumul nu şi-a atins scopul cu imaginara năvală ungurească şi râvnita zgândărire a maniei regelui, - "n'a trecut mult - notează dl Zeana - şi în luna Noembrie au izbucnit actele teroriste organizate de Horia Sima în mai multe localităţi din Ardeal: Cluj, Oradea, Turda, Huedin, extinse şi în Bucovina la Cernăuţi şi în Banat la Timişoara... Comandamentul legionar, condus de Profesorul Vasile Cristescu, a fost pus pur şi simplu în faţa unui fapt împlinit, ale cărui consecinţe funeste pentru viaţa Căpitanului şi a celorlalţi fruntaşi legionari erau previzibile".

Alarmat de nebuniile de-afară, Căpitanul profită de o vizită a Doamnei, strecurându-i un bilet cu reconfirmarea dispoziţiilor de dinainte de arestare: "Linişte, linişte, linişte", dar turbarea deslănţuită continua cu furie.

In legătură cu "barbaria" d-lui Sima adaog şi eu o amintire personală. Pe Toader Ioraş l-am cunoscut, într'o duminică de August 1934, la cărămidăria din Giuleşti, la marginea Capitalei, condusă de Ion Caratănase, care-şi adusese la lucru toată familia, - unde am mai cunoscut, printre alţii, pe viitorul decemvir Ion Statte Grigore, pe ing. Ionică (ucis mai apoi la Braşov), ing. Horodniceanu, Laurian Tălnariu, învăţătorul Bobordea, dna dr. VranY, etc. Auzisem însă de el când cu procesul Duca, unde, înlesnit de părintele Duminică Ionescu, comandant legionar, (şi tatăl lui Vlaicu), am putut asista la câteva şedinţe. Adus ca martor şi întrebat de preşedinte dacă-i cunoaşte pe Nicadori şi e prieten cu ei, a răspuns că îi cunoaşte foarte bine, dar prieten cu ei nu mai este! De ce? s'a mirat generalul Ignat. Pentrucă, a răspuns Ioraş, nu m'au luat şi pe mine cu ei la Sinaia! Răspun-

sul a făcut ocolul presei - şi al ţării - iar el a fost momentan arestat. La tabără venea numai duminica, să-şi vadă camarazii, căci între timp, student fiind, îşi găsise un post de paznic la un muzeu. Mai apoi a urmat nunta lui în tabăra dela Carmen Silva, cu studenta Marioara Pascu, fiică de gospodari din Bărăgan, cununaţ de Alecu Cantacuzino. Dar ea fusese precedată de laborioase "tratative" între Grănicer şi viitorul socru, om cu scaun la cap, mai realist decât mulţi oameni cu pretenţii, - al căror ecou a stârnit hazul general. Inchis şi el după cu arestarea Căpitanului, auzeam la Craiova c'ar fi spus că dacă întâlneşte pe Sima "bagă brişca'n el" pentru catastrofele ce-a provocat! Sef de judeţ la Ialomiţa, după rebeliune a luat şi el calea pribegiei. Ne-am întâlnit la Belgrad, împreună am ajuns pe ţărmurile Balticei, m'a avut oaspe de Bună Vestire 1945 într'un lagăr de prizonieri români la Kaisersteinbruck, Austria, unde recruta ostaşi pentru "armata naţională", iar după război ne-am revăzut în Italia. Se aciuise pe lângă "nobildonna", ("contesa", îi ziceam noi) Giulia Adelasio, la Bergamo, - care între alte proprietăţi, toate prevăzute cu case "colonice", avea şi un conac de vară, înzestrat cu un parc frumos şi mare, la Ranica, nu prea departe de oraş. Aci a scris o carte: "Il mondo arde ad una stessa fiamma", în care arăta italienilor, pre limba lor, mizeriile noastre interne dela Rostock şi Buchenwald. Cartea cred că s'a vândut bine, căci era înfăşurată într'o banderolă roşu-alb-verde, pe care era scris: "cosi morì la Principessa Mafalda" (fiica lui Victor Emanuel III şi sora regelui de-atunci, Umberto II), măcar că de Mafalda era vorba numai în ultimele două foi. Fusese rănită mortal în bombardamentul din 24 August 1945. Se găsea închisă într'o curte alături de lagărul nostru. Se auzeau, peste zid, voci de femei, dar nu ştiam cine era acolo. De curiozitate, unul din noi, Vestejac, a aruncat o minge într'un copac înalt, apoi s'a urcat până în vârf ca s'o ia, - şi-aşa, aruncându-şi ochii într'acolo, a zărit o doamnă distinsă, care discuta cu altele ce-i stăteau în jur...

Pe la Bergamo şi Ranica s'au perindat, în trecere sau chiar cu săptămânile, mai mulţi legionari: Gârneaţă, Bulbuc, Lucia Trandafir, N. Iliescu, Clement Munteanu, Biega (romanăţean, pierdut apoi prin intensităţile Braziliei).

Prin vara 1947 ajung cu autostopul la Ranica. Imi deschide subreta "contesei", Felicita, care, ca niciodată, rămâne încurcată. Se scuză şi dispare, ca după câtv timp să apară Ioraş. S'a întâmplat ceva? întreb eu; trebue să plec? Nu! răspunde el moale; acum c'ai venit, rămâi cât vrei, este aici şi comandirul şi, când a auzit de tine, l-au apucat pandaliile. Aplecat într'o vie, la o casă colonică, unde are să se simtă bine. Dar pe unde a ieşit? întreb eu; căci pe-aici nu l-am văzut! Hei - răspunde el mucalit - casa mai are uşi şi pe la bucătărie, şi chiar ferestre..

Ce îi stârnise panica? La Viena îi scrisesem trei răvaşe, în care-i arătasem povârnişul pe care îl o luase Mişcarea. Mai apoi, la spartul târgului, - zărindu-mă la Aussee, unde "guvernul" său fusese dus într'o poziţie mai... strategică, a întrebat mânios: Ce e cu ăsta aici? Să dispară! Porunca, oricât de echivocă, era periculoasă, "dispariţiile", în epoci tulburi, nefiind chiar o raritate. Nici astăzi nu se ştie cum a dispărut Corneliu Georgescu, în timp ce, după spusa d-lui Gârneaţă, studia modalitatea de a se întâlni cu acesta, pentru a vedea împreună, cu răspunderea de fondatori de Legiune, ce mai rămâne de făcut. In aceeaşi ceţoasă atmosferă au dispărut Radu Mihai, fruntaş al corpului muncitoresc legionar şi intim al lui Groza, şi învăţătorul Plăeşanu din Banatul înstreinat; ultima oară fuseseră văzuţi coborînd din tren şi îndrumându-se, pe înserat, pe o potecă din marginea unei păduri. Si tot astfel au dispărut fruntaşul basarabean Vasile Cristi şi profesorul Ionică, fratele inginerului dela Braşov, de a cărui împuşcare îl ţinea răspunzător pe Sima, - ambii dispăruţi pe potecile ce duceau peste Alpi în Italia

Ingerul meu păzitor a fost - de asta sunt convins! - Ghiţă Costea, care, împotriva ordinului transmis prin Fleşeriu, a ţinut să mă însoţească, prin ploaie, prin păduri, cale lungă până la gară, unde a mai aşteptat câteva ore, până m'a văzut în tren. Dar pedeapsa n'a întârziat, căci a doua zi a trebuit să plece şi el, aşa rănit cum se afla după bombardamentul dela Buchenwald. - De ce, la Ranica, Sima s'a eschivat dela o discuţie francă? Era cea mai bună ocazie să se explice bărbăteşte, - în loc să fugă, spre consternarea gazdelor, pe uşa de serviciu?...

Prin unele foi "tinereşti" se profilează reproşul făcut legionarilor c'ar fi lipsiţi de recunoştinţă faţă de Sima care ar fi scos Mişcarea din nu ştim ce văgăuni, ducând-o pe culmi ameţitoare. Nu ni se spune însă cine o dusese în străfunduri, nici de ce culmi este vorba. Culmea şi-o atinsese Legiunea la vremea arestării Căpitanului, cu splendida pletoră de intelectuali, admirabilul corp muncitoresc, quasi unanimitatea tineretului universitar, romanizarea comerţului, sutele de tabere şi şantiere; jumătatea de milion de voturi, pe lângă procentul câtuşi de puţin neglijabil, are o imensă valoare intrinsecă, reprezentând chintesenţa con-

centraţi sub numele de Sima. In acest abis s'a rămas până azi, Căci nici cel mai încarnat simist nu poate să pretindă că provocările ce-au înlesnit uciderea căpeteniilor legionare, omorurile fără judecata din timpul guvernării Sima, barbariile dela Rostock, adulterele şefului predicator de spiritualităţi - ar constitui altfel de culmi decât cea a objecţiei şi a neruşinării.

Zic unii că desvăluirea netrebnicilor ar dăuna Mişcării. Noi credem dimpotrivă: că organismul capabil să-şi elimine singur toxinele, fără s'aştepte să-l arate alţii cu degetul, dovedeşte sănătate morală şi vitalitate. Aceeaşi problemă s'a pus când cu publicarea cărţii lui Bacu despre ororile dela Piteşti, a căror cunoaştere ar înjosi neamul romanesc. Autorul a convocat atunci zece prieteni la Paris, ca să le ceară părerea. Dintre toţi, doar Demostene Nacu şi cu mine am fost pentru publicare, argumentând că orice pădure îşi are uscături şi că, de altfel, chiar dacă printre torţionari au fost şi dintre uscăturile "naţionale", majoritatea erau evrei, ţigani şi unguri, - şi că, în tot cazul, punând la îndemâna orişicui cunoaşterea ororilor din ţară, caştigul va fi mult mai mare decât paguba, Cartea s'a publicat, şi a avut ecoul cunoscut. Apelul la "spălatul rufelor în familie" ar fi trebuit adresat lui Sima, care a avut destul timp să o facă. Să nu se uite că dela comiterea porcăriei până la publicarea ei în Vatra au trecut nu ma puţin de 6 ani! In tot acest răgaz, - în loc să aranjeze treaba cu discreţie, Sima n'a făcut decât să cate a-şi întări poziţia, pe baza gugumăniei că el ar fi... şira spinării neamului, deşi vedea bine cum, din pricina lui, se ajunge la o nouă fărămiţare. Părăsit masiv de legionari, a folosit din plin golul din sufletele crude, încercând pe rămaşi cu funcţii şi grade inventate ad-hoc, încât în ceata lui nu se mai aflau soldaţi, ci numai... mareşali... Ce, e de colea să fii şef peste Australia, Brazilia, Canada - ceva mai dihai decât regina imperiului britanic - chiar dacă în subordine n'aveai decât nevasta şi copiii?.. Spălatul rufelor în familie e excelent, când nu serveşte numai ca pretext ca să nu le speli niciodată! Si Sima nu le-a spălat, - nici chiar când a răzbit duhoarea din dosar!...

Remarca unii că sectanţii simişti sunt mai activi decât legionarii. Prin nu ştim ce secret a orânduirilor eterne, în adevăr că Răul este ofensiv. Pe unde hălăduiau arhanghelii, când Nichipercea şutulea pe Eva? "Martorii lui Iehova" umblă din casă'n casă, pe când preoţii noştri se limitează la altar. Noi am invocat o viaţă întreagă pe Arhanghelul Mihail - dar nu l-am văzut niciodată pe "teren", în timp ce diavolul e prezent peste tot - şi vorba părintelui Palaghiţă, nu cu coarne şi coadă, ci ascuns după cele mai sofisticate farduri. "Iliuţă Activu2" din Caragiale e cea mai perfectă înfăţişare a lui Sima. Abia s'au întredeschis puţin obloanele în ţară, că şi-a şi trimis vistavoii s'arate umbrelor din inchisori cât de viteaz şi mare a fost el pe aici. E ultima-i şi poate cea mai mare dintre crime: aceea de a fi otrăvit nişte suflete imaculate, setoase după adevăr. Tinerii ce vor avea cinstea sufletească şi tăria lui Pavel din Tars, Panait Istrate, sau Petre Ţuţea, sau Petre Pandrea, se vor salva; alţii, din tagma celor ce au mereu dreptate, se vor încăpăţâna să rămână pe poziţia pe care au fost fixaţi de cei interesaţi în impostură.

Petre Vălimăreanu